



ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΞΑΓΓΕΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φ61. — 709

Ἔτος Α'.

15 Μαρτίου 1975

(Π.Ο.Η.)

Γιὰ τὴν Φύλλον Δοξ. 3.—

Ἑραρσία Κονίγγο 32 — Ἀθήναι Γ. 147

Τηλ. 628.280

Ἄνεπίτευτος ἢ Ἑνωσις

Πολλοὶ προσπαθεῖται, ἐνέργειαι καὶ παντοειδεῖς ἀγῶνες συντελοῦνται διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ποθητῆς ἐνώσεως ἢ ἐνότητος τῆς Ὁρθόδοξου ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων δογματικῶν καὶ ὁμολογιῶν. Πάντες ποθοῦν ὅπως γίνῃ πραγματικότης ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν». Πολλὰ συμπόσια καὶ διάλογοι, συμπροσευχαὶ καὶ συλλειτουργγα μετὰ τὴν Ὁρθόδοξον καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν θεωροῦνται ὡς βήματα διὰ τὴν ἑνωσιν. Πῶς ὅμως εἶναι δυνατόν τοῦτο νὰ ἐπιτευχθῇ καθ' ἣν στιγμὴν ἱεροὶ κανόνες ἐμποδίζουν τὴν τοιαύτην σύμπραξιν πρὸς τῆς ἐπιστροφῆς τῶν κακοδόξων εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν;

Συγκεκριμένως τὴν 6.12.74 π.ῆ. εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ ἐκκλησιολογικοῦ συμποσίου μετὰ τὴν Ὁρθόδοξον καὶ Ρωμαιοκα-

θολικῶν θεολόγων ἐγένετο εἰς τὸν ἐν Βιέννῃ ὁρθόδοξον ναὸν τῆς Ἀγ. Τριάδος θεία λειτουργία. Κατ' αὐτὴν ὁμίλησεν ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος ἱεροκήρυξ Ρωμαιοκαθολικὸς καὶ συγκεκριμένως ὁ ἱερεὺς Πέτρος Ντιμπρὲ ἐνῶ ἡ θεία Λειτουργία ἐξετελέσθη ὑπὸ Ὁρθόδοξων κληρικῶν. Ἐξ ἄλλου κατ' ἐγκύρους πληροφορίας ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ' ἐτίμησε τὸν Ὁρθόδοξον Θεολόγον!, ἐὰν δύναται νὰ ὀνομασθῇ Ὁρθόδοξος, τὸν κ. Ἀριστείδην Πανώτην μέγαν ἱεροκήρυκα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ τοῦ τίτλου τοῦ ταξιάρχου τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου. Ἴδου ἡ προσφώνησις ἡ λεχθεῖσα ἐνόμιον τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ' ἐν Βατικανῷ ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἱεροκήρυκος τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Ἀριστείδου Πανώτη.

Σάββατον 25 Μαΐου 1974 καὶ ὥρα 12.40

«Αγιώτατε,

ἐνὸπιον τῆς Σεπτῆς Κορυφῆς Οἰκουμενικοῦ Πουμένου, ἐπέχοντος τὸν τόπον τοῦ «κλειδοῦχου τῆς χάριτος» (κάθισμα ἐκ τοῦ ὁρθροῦ 29 Ἰουνίου), ἐκφραστικωτέρα γλῶσσα θὰ ᾔτο ἡ εὐλαβικὴ σιγή. Ἐκπληρῶ ὅμως σήμερον μίον τελευταίαν θέλησιν ἐκείνου τοῦ ὁποίου τὸ μνημόσυνο θὰ ζῇ εἰς γενεὰς γενεῶν, τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Ἐπιθυμοῦσα νὰ ὑποβάλλω προσωπικῶς τὸν συγγραφέντα ὑπ' ἐμοῦ τόμον τῶν «Εἰρηνοποιῶν». Καί ἰδοὺ ἡ ταπεινότης μου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοθρόνου τῶν Ἀποστόλων.

Ἀγιώτατε,

Ἡ Πανάγαθος Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, κατὰ παραχώρησιν Τῆς, με ἤξιωσε νὰ μαθητεύσω παρὰ «τοὺς πόδας» συγχρόνου Γαμαλιὴλ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Ἀπὸ κλῆσιν καὶ ἀπὸ πεποίθησιν κατεστάθην «κλητὸς» δίδωνος τῆς φιλαδελφείας καὶ Οἰκουμενικότητος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κων)πόλεως. Ὅ,τι ἔγραψα τὸ ἔγραψα με ἀγάπην καὶ εὐκρίνειαν, ἔχων πλήρη συνείδησιν τοῦ μεγέθους τῆς πνευματικῆς πτωχείας μου. Δοξάζω ὅμως τὸν φωτόδοτον Χριστόν, διότι με ἤξιωσε νὰ ζήσω ὅσα ἱστορῶ, εἰς ὅλην τὴν πὴν ἔκτασιν καὶ ἔντασιν. Προσελάθην νὰ χρονογραφῇσω τὰς ἐκκλησιαστικὰς πράξεις Σας, ὑποδεικνύων παραλλήλως τὴν θεολογίαν τῶν καὶ τὸ πόσον εἶναι σύμφωνοι πρὸς τὸν πόθον τῆς ἐνότητος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ αἰῶνας παρέμενεν εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν γνωρίζω ἐὰν τοῦτο τὸ ἐπέτυχον. Πάντως «ἡ μαρτυρία τοῦ ἑωρακότος» (Ἰω. 19.35) εἶναι τιμία, ἐπειδὴ «ἐπίστευσε διὸ ἐλάλησε» (Β Κορ. 4.13).

Ἐπίστευσα, Ἀγιώτατε, ὅτι ἡ κλῆσις τῶν συγχρόνων Εἰρηνοποιῶν ἔχει ἰδιάζον τι ἱερὸν μεγαλεῖον. Δὲν ἀνεστήσατε ἀπλῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν ὁμοθυμίαν αὐτῆς τῆς ἀγάπης διεκηρύξατε ἀληθείας ἐκκλησιολογικάς, ὅτι: «εἷς ἄρτος, ἐν σῶμα οἱ πολλοὶ ἐσμέν» (Α' Κορ. 10.17). Ἐπανελάβετε τὴν ὁμολογίαν πίστεως τῶν Θεοφόρων Πατέρων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐνότης τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἰσοστάσιον καὶ ὁμότιμον δόγμα μετὰ τὰς ἄλλας ἀληθείας τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως καὶ ἐπομένως, ὅσοι μετὰ τὸν κατ' ἐπίγνωσιν ζῆλον τὴν διακονοῦν, δὲν πράττουν τι ἐπόμενοι

καιρικῶν κανήσεων καὶ ἀπόψεων, ἀλλὰ παρέχουν ὀφειλετικὴν μαρτυρίαν Πίστεως εἰς τὸ Ἐν Σῶμα, τοῦ ὁποίου κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Πρᾶος, ὁ Ταπεινός, ὁ Διδάξας τὸν Πέτρον νὰ συγχωρῇ «ἕως ἐβδομηκοντάκας ἐπτά» (Ματθ. 18.22) ὁ Χρῶμενος τὴν «οἰκονομίαν» μᾶλλον παρὰ τὴν «ἀκριβειαν», διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν.

Πιστεύω, Ἀγιώτατε, ὅτι ὁ Παράκλητος φωταγωγεῖ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν Εἰρηνοποιῶν μετὰ τὴν θεϊαν ἀγάπην. Αὐτὸς ὁ Παράκλητος συνενώνει καὶ ἡμᾶς μετ' Ὑμῶν, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν κλῆρον καὶ τὸν Λαόν, εἰς τὴν βίωσιν τῆς θείας Ἀγάπης. Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος διδάσκει ὅτι «ἡ ἀγάπη ρίζα καὶ πηγὴ καὶ μήτηρ ἐστὶν ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν» (MIGNE P. G. 50.468). Καὶ ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα, ὅτι μετὰ τὴν ἀγάπην εἰς τὰς Διεκκλησιαστικὰς σχέσεις τὰ πάντα δυνάμεθα νὰ κερδήσωμεν καὶ τίποτε δὲν θὰ χάσωμεν, ἐπειδὴ ὅπου εἶναι ἀγάπη εἶναι ὁ Παράκλητος, Αὐτὸς ὁ Θεός. Πρὸς τοῦτο καὶ μία εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ πληρώματος πρὸς τὸν κεχαριτωμένον Πρωτόν τῶν Εἰρηνοποιῶν: Προσβλέπομεν μετὰ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Ἀγίαν Προεδρικὴν ἀξίαν τῆς Ἀποστολικότητός σας. Ποιμαντορικὴ ράβδος Σας εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς χριστιανικῆς Οἰκουμένης. Πράξατε τὸ πᾶν διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ πανόρχαιον καὶ ἀμετάσβεστον σύστημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς πηδαλιονχίας καὶ τότε καὶ ὑπὸ τῆς Ἀνατολῆς «ὁ θρόνος οὗτος κληθήσεται πόλις δικαιοσύνης, μητρόπολις πιστῇ Σιών».

Οἱ οὐρανοὶ εἶναι ἀνοικτοί. Ἡ ὁδὸς πρὸς τοὺς Ἐμμανὺς σύντομος. Ὁ συναπώστολός σας Πατριάρχης Δημήτριος ἔτοιμος. Ὁ Συνδοικπῶρος Κύριος ἡμῶν, ἀναμένει ἀμφοτέρους διὰ τὴν «κοινὴν κλᾶσιν τοῦ ἄρτου» (Λουκᾶ 24.13-33).

Κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ὥραν τῆς παραστάσεως ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου Σου μνήσθητι, Ἀγιώτατε Δέσποτα, ἐν ταῖς προσευχαῖς Σου τῆς ἡμῆς ἀναξιότητος, τῆς κατ' οἶκον ἐκκλησίας μου, τῶν συνεργατῶν μου, τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων».

Ἀφοῦ παρεθέσαμεν τὴν προσφώνησιν τοῦ Πανῶτου παραθέτομεν νῦν τὰς εὐχαριστίας καὶ εὐλογίας τοῦ Πάπα πρὸς τὸν κ. Πανῶτην.

ΡΩΜΗ (Ιδ. 'Υπ.) — 'Η Α)Α) ο Πάπας Παῦλος στ' ἐδέχθη εἰς ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν τὸν Ἑλληνα θεολόγον Ἀριστείδην Πανώτην, Μέγαν Ἱερομνήμονα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τιμηθέντα ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ἐδρας διὰ τῆς ἀνωτάτης τιμητικῆς διακρίσεως τοῦ ταξίαρχου τοῦ Ἀγ. Γεηγορίου τοῦ Μεγάλου.

Ὁ Πάπας ἠγαρήσθησε τόσον διὰ τὰς σκέψεις αὐτὰς τοῦ κ. Πανώτη, ὅσον καὶ διὰ τὸν συγγραφέντα ὑπ' αὐτοῦ τόμον «Εἰρηνοποιοί» τὸ ὅποιον ἐχαράκτηρισεν: «πολύτιμον τεκμήριον καὶ ἱστορικὴν συμβολὴν διὰ τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν». Ἐξέφρασε δὲ τὴν χαρὰν του, διότι ὁ τόμος καυλοφορεῖ εἰς τὴν Λύσιν γαλλιστί, προκειμένου νὰ ἐνημερωθῇ ἡ κοινὴ γνώμη ἀπὸ πηγὴν σοβαράν. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Πάπας συγκινημένος ἐμνήσθη τῆς ἱστορικῆς μορφῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, τοῦ πρώτου «Εἰρηνοποιοῦ» καὶ διὰ βαρυσημάντων σκέψεων διεδήλωσε τὴν θαδεῖαν προσήλωσιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἱεράν ὑπόθεσιν τῆς ἐνώσεως καὶ τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ συνεχισθῇ ἡ συμπορεία πρὸς αὐτήν.

«Ἀνακεφαλαιοῦμεν εἶπεν, τοὺς δεσμοὺς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης τῶν Πατέρων, ἐν τῇ μιᾷ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ὡς συνομολογοῦμεν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς κοινῆς Πίστεως ἡμῶν».

Περαίνων ὁ Πάπας, συνεχάρη τὸν κ. Πανώτην διὰ τὴν διακονίαν του εἰς τὰς γραμμάς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ διὰ τὸ κατ' ὅλου ἔργον του πρὸς ἐπανασυνάντησιν τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐζήτησε νὰ συμπροσενχρηθοῦν μὲ τὸ «Πάτερ ἡμῶν», ἑλληνιστί καὶ λατινιστί καὶ τέλος ἔδωκε τὴν Ἀποστολικὴν Εὐλογίαν του εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ τιμηθέντος. τοὺς φίλους καὶ συνεργάτας του καὶ πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Φοῖξον ἤλιε καὶ στέναξον ἡ γῆ. Ἐπαινος, ἐγκώμια, φιλοφρονήσεις, καὶ γλοιώδης καὶ μισητὴ παρὰ τῷ Θεῷ ἀγάπη μεταξὺ τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος καὶ τοῦ δήθεν Ὀρθοδόξου Θεολόγου Ἀρ. Πανώτη. Συγκλονίζεται κανεὶς ὅταν ἀναγινώσῃ ὅτι οὗτοι συνεπροσενχήθησαν καὶ ὅτι ὁ Ἀρ. Πανώτης παρεκάλεσε τὸν Πάπαν νὰ τὸν ἐνθυμῇται εἰς τὰς προσευχάς του. Ὅποια προμακτική, τραγικὴ, φοβερά καὶ ἀσυνχώρητος βλασφημία κατὰ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος! Συμπρο-

σενχὴ μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα τοῦ θεωροῦντος ἑαυτὸν ὡς αὐθεντικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. «Ἡ Καθολικὴ» γράφει ἐσχάτως: «αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι εἴτε τῆς Ἀνατολῆς εἴτε τῆς Δύσεως, δύνανται νὰ διαφέρουν κατὰ τοὺς λειτουργικοὺς τύπους, τὴν θ. λατρείαν, τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ τὴν πλουσίαν πνευματικὴν κληρονομίαν, ἀλλ' ἀπασαι τελοῦν ὑπὸ τὴν ποιμαντικὴν διοίκησιν τοῦ Πάπα Ρώμης, ὅστις θεῖον θελήματι εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ Πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου Πέτρου». Πῶς εἶναι δυνατόν λοιπὸν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἐνώσεως, ἐνότητος καὶ διὰ λόγων ἀγάπης. πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λέγωμεν περὶ εἰλικρινῶν προθέσεων τοῦ Πάπα ἐναντι ἡμῶν καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καθ' ὅλον; Ἀλλὰ τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Ὁ ἴδιος ὁ Πάπας καὶ οἱ καθολικοὶ ὁμιλοῦν σαφῶς διὰ τὰς πραγματικὰς προθέσεις καὶ ἀντιλήψεις τοῦ Πάπα προκειμένου περὶ τῆς ποθητῆς ἐνώσεως περὶ ἧς εὐχεται καθ' ἡμέραν ἡ ἐκκλησία μας. Ὅσοι ἔχουν ἔστω καὶ τὴν παραικρὸν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν ἀρχομανίαν τοῦ Πάπα καὶ τὴν πείσμονα ἐπιμονὴν του νὰ φρονῇ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἐπὶ γῆς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ (VICARIUS CHRISTI) ὡς ἀναγνώσκουν τὸ ἀκόλουθον κείμενον. Τὸ ἀναγράφομεν ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Γραμματείας τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει διακηρύξεις τοῦ Πάπα Παύλου Στ' καὶ ἔχει τίτλον ATIN QUE LE MONDE CROIL. (ἵνα ὁ κόσμος πιστεύῃ), ἐκδόσις CENTURION 1970. Τὸ κείμενον εἶναι ἐκ τῆς σελίδος 149: «Γνωρίζομεν, διακηρύττει ὁ Πάπας, ὅτι τὸ Ἡμέτερον ἀποστολικὸν ὑπόμνημα τοποθετημένον εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι σχεδὸν δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς (χωρισμένους) ἀδελφοὺς ἐν τῶν κυριωτέρων ἐμποδίων διὰ τὴν ἐπανασύνδεσιν τῶν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τὸ ὅποιον ὅμως ἠθέλησεν αὐτὸς ὁ Χριστός. (Σ.Σ. πῶς τὸ ἠθέλησε καὶ ποῦ τὸ νομοθετεῖ ὁ Χριστός;) Γνωρίζομεν ὅτι ἐκτὸς τοῦ Καθολικοῦ κόσμου Ἡμεῖς συχνὰ κατηγοροῦμεθα ποικιλοτρόπως. Ὡ δὲν θὰ ζητήσωμεν σήμερον νὰ δικαιωθῶμεν, ὡς Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι δυνάμεθα νὰ τὸ πράξωμεν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν. Τολμῶμεν ὅμως μόνον νὰ ἀποστεί-

Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν πιστῶν

Ἀσκήθηκε ποινικὴ δίωξις κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Παλαιοσημερογιτῶν

Κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν κ. Αὐξεντίου καὶ ἄλλων Παλαιοσημερολογιτῶν, ἀσκήθηκε ποινικὴ δίωξις, ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελεῖα Πλημμελειοδικῶν Ἀθηνῶν διὰ θέματα Διαχειρίσεως τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. Ὁρίσθηκε ἐν τῇ μεταξύ, ὅπως πληροφορούμεθα, ἀνακριτῆς, καὶ ἐκλήθησαν διὰ σήμερον νὰ καταθέσουν μάρτυρες.

Ἀθηναϊκὴ 5.11.74

λωμεν εἰς ὅλους τοὺς χωρισμένους ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι ἔχουν καλὴν διάθεσιν, μίαν φιλόστοργον σκέψιν μὲ ἓνα λόγον ἀπλοῦν, ταπεινόν, καὶ εἰλικρινή. Μὴ φοβεῖσθε! μὴ ἔχετε φόβον ἀπὸ ἐκείνου ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅτι ἐν αὐτῷ ὁ Χριστὸς ἀντιπροσωπεύεται αὐθεντικῶς (Τὸ νόημα τῶν λόγων αὐτῶν εἶναι μὴ φοβεῖσθε τὸν Πάπαν τὸν αὐθεντικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς), ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ τιμῇ τὰς Χριστιανικὰς σας ἀξίας, ὁ ὁποῖος σᾶς προσκαλεῖ εἰς διάλογον καὶ εἰς εἰρήνην καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τὴν χειρονομίαν τοῦ Πέτρου σᾶς χαιρετᾷ καὶ σᾶς εὐλογεῖ.

Ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω κειμένου νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη σὺνδενὸς σχολίου. Ἄς μὴ θορυβώμεθα λοιπὸν μὲ ματαιὰς ἐλπίδας. Ὁ σημερινὸς Πάπας εἶναι ὅπως καὶ οἱ Πάπαι ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ἡ μοναδική του ἐπιδίωξις εἶναι ἡ ἀναγνώρισίς του ὡς αὐθεντικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄς παύσωμεν λοιπὸν νὰ ὀμιλῶμεν περὶ ἐνώσεως ἢ ἐνότητος καὶ ἅς ἐπιδιοτῶμεν εἰς θερμὰς καὶ διαπύρους προσευχὰς πρὸς τὸν Κύριον ὅπως κάποτε ἡ ἐνωσις αὐτῇ συντελεσθῇ ἀλλὰ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ πεπλανημένοι αἰρετικοὶ Καθολικοὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς καὶ ἀνατολᾶς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ελληνικὴ Δημοκρατία
Νομαρχία Ἀττικῆς
Διαμέρισμα Ἀθηνῶν
Δ) νσς Ἑσωτερικῶν
Τμήμα Ἀποκ) σεως
Ταχ. Δ) νσς Αἰόλου 104
Πληροφορίαι Ν. Νερολαδάκης
Τηλ. 3212147

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Δεκεμβρίου 1974
Ἀριθ. Πρωτ. 25953

ΠΡΟΣ

Τὴν κ. Ἰωάννην Στραβοπόδη
Εἰσαγγήτριαν
Παρ' ἡμῖν

ΚΟΙΝ. Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καὶ Διαιρείας
Ἐς Παιανίαν Ἀττικῆς.
2) Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Ἐκκλησίας
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Ὁδὸς Κάνιγγος 32
Ἐνταῦθα.

ΘΕΜΑ. Περί ἐνεργείας διοικητικοῦ καὶ διαχειριστικοῦ ἐλέγχου σωματείου.

ΣΧΕΤ. Ἀπὸ 25.10.1974 ἔγγραφον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Διαιρείας.

ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσωμεν συνημμένως τὸ ὑπερθεῖν σχετικόν, δι' οὗ καταγγέλλονται διοικητικαὶ καὶ διαχειριστικαὶ ἀνωμαλίαι εἰς θάρος τοῦ σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος», καὶ νὰ παρακαλέσωμεν ὅπως ἐνεργήσῃτε διοικητικὸν καὶ διαχειριστικὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῶν αὐτῇ καταγγελλομένων καὶ ἀκολούθως προέβητε εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ὑποβολὴν ἡμῖν τῆς ἀκείας πορισματικῆς ἐκθέσεώς σας.

Ὁ Ἀν. Νομάρχης

Γ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

Ἐλεγχος στὰ οἰκονομικὰ τῶν Παλαιοσημερογιτῶν.

Οἰκονομικὸ καὶ διοικητικὸ ἔλεγχον ἐνεργοῦν ἐκπρὸς τῶν Ὑπουργείων Παιδείας καὶ Οἰκονομικῶν στὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν (Παλαιοσημερολογιτῶν), μετὰ ἀπὸ παραγγελίαν τοῦ ὑφυπουργοῦ Παιδείας κ. Χρυσ. Καραπιέρη.

Στὰ ἔγγραφα τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ πρὸς τίς ἀρμόδιες ὑπηρεσίας ἀναφέρονται ὅτι:

Ἡ ἐντολὴ ἐλέγχου ἐδόθη κατόπιν ἀναφορᾶς τοῦ κ. Ἀκακίου Ἐπισκόπου Διαιλείας, ποῦ ἀνήκει στίς τάξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Ἀπεστάλη ἐξώδικος πρόσκλησις ἐναντίον τοῦ σωματείου καὶ υπογραμμίζεται στὸ ἔγγραφο, «διὰ τὸ θέμα τῆς κακῆς διαχειρίσεως τῶν πόρων τοῦ περί οὗ πρόκειται σωματείου, ὑπεβλήθη εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν ἡ ἀπὸ 24.10.74 μῆνυσις τοῦ Γεωργίου Χαρ. Κασδίκη».

Τὸν διοικητικὸ ἔλεγχον ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργείου Παιδείας διενεργεῖ ὁ τμηματάρχης τῆς γενικῆς διευθύνσεως Θρησκευμάτων κ. Γρ. Καλαμπάκης.

Ἀκρόπολις, 5.1.75

Πρὸς τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κ. Ἀκάκιο ἐλάβαμε καὶ δημοσιεύουμε τὴν κατωτέρω ἐπιστολή:

«Κύριε Διευθυντά,

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ διενεργουμένου ἐλέγχου, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας εἰς τὸ «Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», δηλ. τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, περί τοῦ ὁποῖου ἔγραψεν ἡ ἀγαπητὴ «Ἀκρόπολις» τῆς 5.1.75, παρακαλῶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ διευκρινήσω, πρὸς ἀποφυγὴν ἐσφαλμένων ἐντυπώσεων, ὅτι ἐγὼ οὐδεμίαν μῆνυσιν κατὰ τοῦ «Φιλοπτώχου» κατέθεσα. Ἡ μῆνυσις κατετέθη ὑπὸ ἑτέρου προσώπου.

Μετά τιμῆς

+ Ο ΔΙΑΥΛΕΙΑΣ ΑΚΑΚΙΟΣ

Ἐπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀκρόπολις, 15.1.75

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων
Γενικὴ Διεύθυνσις

Διευθύνσις Ἑκκλ) κῆς Ἑκπ) σεως

Τμήμα Ἑκκλ) κῆς Ἑκπ) σεως.

Ταχ. Δ) νσις: Μητροπόλεως 15.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Φεβρουαρίου 1975

Ἀριθ. Πρωτ. Φ. 015.13) 54) 12468

ΠΡΟΣ

Τὸν κ. Πρόεδρον τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου τῆς Ἑκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος,

Κάνιγγος 32

Ἐνταῦθα

ΘΕΜΑ: Μὴ δυνατότης χορηγήσεως ἀντιγράφων καταγγελιῶν.

Ἀπαντῶντες ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 560 τῆς 7.2.75 ὁμετέρας αἰτήσεως, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι, κατὰ τὸ παρὸν στάδιον, καθ' ὃ ἐνεργεῖται ἀρμοδιῶς διοικητικὸς καὶ διαχειριστικὸς ἔλεγχος εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς Ταμεῖον, δὲν δυνάμεθα νὰ χορηγήσωμεν ὑμῖν ἀντίγραφα τῶν εἰς βάρος τῶν διοικούντων τὸ ὑμέτερον Ταμεῖον ὑποβληθεισῶν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργεῖον καταγγελιῶν.

Συναφῶς σὰς πληροφοροῦμεν ὅτι καταγγελίαι ὑποβλήθησαν ἡμῖν μόνον ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Διαιλείας κ. Ἀκακίου, ὡς καὶ ἀνεπίσημον ἀντίγραφον τῆς ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημ) κῶν ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Κασδίκη μηνύσεως του.

Ὁ Ὑφυπουργὸς

ΧΡ. ΚΑΡΑΠΠΕΡΗΣ

Τηλεγραφήματα

Πρόεδρον Κυβερνήσεως
Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης
Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων
Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν
Πρόεδρον Συνταγματικῆς Ἐπιτροπῆς
Ἀ θ ῆ ν α ς

Ἐάν μὴ κατοχυρώσῃται συνταγματικῶς θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν 1.500.000 ἀφοσιωμένων ὁπαδῶν Σας Παλαιοημερολογιτῶν ἡμεῖς δὲν θὰ ἀπολέσωμεν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μας ΣΤΟΠ Σεῖς θὰ ζῆτε μισθῶντε πολιτικῶς ΣΤΟΠ Βουλευταὶ μας ἀπεδείχθησαν ἀνάξιοι ἐμπιστοσύνης μας ΣΤΟΠ Γνωρίζομεν, ὅμως, καλῶς ὅτι Ἑβραϊσμοσύναι εἶναι αἰτίαι πεντηκονταετοῦς ἀντιχριστιανικοῦ διωγμοῦ μας ΣΤΟΠ Ἀλλ' ἤδη δέον τεθῇ τέρμα πλέον εἰς τὸν

ἐμπαιγμὸν ΣΤΟΠ

Παγῶνα Γάσπαρη, Ἀσκληπιοῦ 91

Μαρία Χατζηγιαννάκη, Μοναστηρίου 71

Υφιστάμενοι ἐπὶ πεντηκονταετίαν τοὺς βαρβάρους ἐχθιστοὺς Διοικούσης Ἑκκλησίας καὶ Πολιτείας, ἀξιῶμεν τὴν συνταγματικὴν κατοχύρωσιν ἐλευθερίας θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν, θρησκευεσθαι κατὰ παλαιὸν ἑορτολόγιον.

Διὰ τὴν κατοχύρωσιν ἡμῶν εἰς τὸ νέον Σύνταγμα, πλήθος τηλεγραφημάτων ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐκ μέρους τῶν Ἱερῶν Μονῶν, Ναῶν καὶ παραρτημάτων ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὰ κατωτέρω:
Ἀξιῶμεν Συνταγματικὴν κατοχύρωσιν ἐλευθερίας

Θρησκευτικής Συνειδήσεως ἡμῶν, ἐορτάζειν κατὰ παλαιὸν ἑορτολόγιον.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀξιούμεν ἡμετέραν ἐξίσωσιν πρὸς πάντας Ἕλληνας, διὰ συνταγματικῆς κατοχυρώσεως ἐλευθερίας Θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν ἐορτάζειν κατὰ παλαιὸν ἑορτολόγιον.

Ἱερὰ Μονὴ Ἀναλήψεως

ΚΟΖΑΝΗΣ

Παλαιοσημολογίται Ἀκριτικοῦ καὶ Μαρτυρικοῦ νομοῦ Δράμης Ἐθνικόφρονες καὶ φρουροὶ τῶν Συνόρων, διακονίσαντες τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἐπάρατον ἐχθρικὴν Κατοχὴν, θερμῶς παρακαλοῦν αἰτοῦντες Συνταγματικὴν προστασίαν, ὥπως εἰς τὸ ὑπὸ Σύνταξιν Σύνταγμα, καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «Θρησκευτικῆς συνειδήσεως», περιλαμβάνεται καὶ τὸ θρησκευέσθαι κατὰ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον ἐν ἰδίῳ Ἰ. Ναοῖς καὶ διὰ ὁμοφρόνων λειτουργῶν.

Διὰ τῆς προσθήκης ταύτης θὰ παύσουν πλέον οἱ ἀπὸ πεντηκονταετίας καὶ σποραδικῶς ὑφιστάμενοι ἀπαγορεύσεις καὶ διωγμοὶ διὰ λόγους καθαρῶς Θρησκευτικοῦς, ἐναντίον πάντων νομιμοφρόνων πολιτῶν φορολογουμένων καὶ Στρατευομένων.

+ Πρωτοερεὺς ΜΙΧ. Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Γαλήνου 98 — Δράμα

Ὑπόμνημα

Τῆς «Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινωνίας» ἀνεγνωρισμένου Σωματείου, ἐκπροσωποῦντος μετὰ τῆς «Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος», τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀκολουθοῦντας τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον Ἑλληνορθοδόξους.

Πρὸς

Τὴν Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Ἀξιότιμοι Κύριοι,

1) Ὡς ἐλεύθεροι Ἕλληνες πολῖται καὶ ὡς μέλη τῆς Ἐθνικῆς μας Οἰκογενείας, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσωμεν διὰ τοῦ παρόντος, λίαν περιληπτικῶς, τὰ ἀφορῶντα τὸ φλέγον δι' ἡμᾶς θέμα, τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως τῆς ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως.

2) Διότι ἀπὸ πεντηκονταετίας καὶ πλέον ὑφιστάμεθα τοὺς ἀνεπιτρέπτους ποικίλους ἐκβιασμούς, ζῶντες ὡς σκλάβοι μέσα εἰς τὴν Ἑλευθέραν Ἑλλάδα, ὡς στερούμενοι τοῦ ἱερωτάτου τούτου εἴδους τῆς Ἑλευθερίας.

3) Παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ ὑπόστασις ἡμῶν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χώρον ὡς ὀργανωμένης Ὀρθοδόξου καὶ Ἐθνικῆς Κοινωνίας, ἀποτελεῖ βεβαιὰ πραγματικότητα καὶ δὲ καθ' ἡμῶν ἀσπρήσαντα βίαια μέτρα, ἀπέδειξαν τὸ ἀκατάλυτον αὐτῆς.

4) Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην Χώραν διώκεται τις διὰ τὰς θρησκευτικὰς τοῦ πεποιθήσεις. Διότι «ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀποτελεῖ τὴν ὑψηλότεραν καὶ εὐγενεστέραν τῶν ἐλευθεριῶν», ἡ ἐκδήλωσις τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἀπαράβαστον ΑΤΟΜΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑ τοῦ ἀνθρώπου.

«Οὐδεὶς Ἀρχὼν ἢ Ἡγεμὼν ἢ Νομοθέτης ἢ Ἱερεὺς δύναται νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν ἄλλον τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ δοξασίας καὶ πεποιθήσεις. Οὐδεὶς Κυρίαρχος δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὴν πίστιν αὐτοῦ εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Ἡ Θρησκεία εἶναι ζήτημα ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ καὶ ἀτομικόν καὶ ὄχι κοινωνικόν καὶ πολιτικόν, καὶ ἐκφράζει τὴν σχέσιν τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὄχι πρὸς τὴν Κοινωνίαν καὶ τὴν Πολιτείαν, καὶ ἐπομένως εἰς τὸ ζήτημα τῆς Θρησκείας δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ ἡ πλειοψηφία τῆς μειοψηφίας» γράφει ὁ πολὺς Σαρίπολος (Δ' σελίς 177).

5) Ἄλλως τε ἡ Ἐκκλησία, ὡς Θεῖον ἐπὶ γῆς καθίδρυμα, περιβληθεῖσα τὴν ἀήττητον Θεῖαν Δύναμιν, ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς ἔχει «νὰ κατευθύνῃ τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν ἐπὶ τῆς ὁρθῆς τροχῆς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν Ἑλευθέραν καὶ ἀδιάσπαστον ὑποταγὴν αὐτῆς (τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως) ὑπὸ τὸ Θεῖον θέλημα». Διὰ τοῦτο ἡ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πρὸς ἐξάσκησιν τῆς Ἐξουσίας τῆς, μεταχειρίζεται πνευματικὰ μέσα, διότι διὰ τῆς ὕλικῆς ἐξουσίας εἶναι ΑΔΥΝΑΤΟΣ ἡ ἐπενέργεια ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ὑψηλοτέρων Χριστιανικῶν σκοπῶν ἄλλως τε ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλευθερίας. (Ἐκκλησ. Δίκαιον Ν. Μίλλας).

6) Ἀκολουθοῦμεν τὸ Πατριὸν ἑορτολόγιον διὰ λόγους παραδοσιακοῦς, καὶ ὄχι διὰ τὴν διαφορὰν τῶν 13 ἡμερῶν, πρὸς ἀποτροπὴν τῆς κατολισθήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εἰς ἄλλας καινοτομίας μετὰ τὸ δημιουργηθῆν διὰ τῆς καινοτομίας ρήγμα εἰς τὸ παραδοσιακὸν αὐτῆς τεῖχος, ἔχοντες πλήρη γνῶσιν τοῦ τε Δογματικοῦ καὶ Παραδοσιακοῦ περιεχομένου αὐτῆς.

7) Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἐπιβάλλεται ἡ συνταγματικὴ κατοχύρωσις τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν εἰς τὸ θρησκευέσθαι κατὰ τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον, πρὸς ἀποφυγὴν μὲν τῆς ματαιοπονίας τῆς Διακοῦσης Ἐκκλησίας μὲ τοὺς καθ' ἡμῶν ἐκβιασμούς τῆς, πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ μὴν ἀπὸ τοῦ καταθλιπτικοῦ ζυγοῦ τῶν πιέσεων.

5 - 2 - 1975 (Ν. Η.)

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Ὁ Πρόεδρος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΟΥΤΟΥΖΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

ΚΩΝ) ΝΟΣ ΚΟΜΝΙΟΣ

Εἰςφοραὶ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

- Ἱ. Ναὸς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Ἀμφιθέας: ^{ἁλωφγ}
Ζάχαρι κιλὰ 26.
- Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Μαρίνης (Σοφίκου - Κορινθίας):
1 ἄρνι, εἶδη τροφίμων, ζάχαρι, μακαρόνια, πορ-
τοκάλια.
- Ἀνώνυμος δρχ. 100 διὰ γλυκά.
- Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Νικολάου (Χαϊδαρίου):
Διάφορα τρόφιμα, Ζάχαρι, Μακαρόνια.
- Ἀρετὴ Χιώτη δρχ. 1.000
Κυριακὴ Ἀδελφοπούλου Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου:
Τρόφιμα διάφορα, Ρύζι, Ζάχαρι, Ἀλεύρι.
- Μαρία Γεράδη 1 κιλὸ Ζάχαρι — 1 κιλὸ Ρύζι — 1
κιλὸ Μακαρόνια.
- Ἀνώνυμοι μέσω Ἱερέως Παναγιώτου:
Μακαρόνια κιλὰ 34,50
Γάλα κυτία 11
Ρύζι κιλὰ 15
Κριθαράκι κιλὰ 22,50
Φασόλια κιλὰ 9,50
Φακές κιλὰ 3.
- Ἀρχιμ. Δανιὴλ Μπούρας — Παιδικὸν Ρουχισμόν.
- Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀποστόλων (Δάφνης):
Ζάχαρι κιλὰ 10
Γάλα κυτία 48
Κοτόπουλα 10
Τυρί φέται κιλὰ 3
Πατάτες κιλὰ 10
Λάδι κιλὰ 3
Μῆλα κιλὰ 15
Μεταφορικὰ δρχ. 100.
- Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου (Πετρούπολις):
Λάδι κιλὰ 5
Ζυμαρικά κιλὰ 10.
- Ἱ. Ναὸς Ζωοδόχου Πηγῆς (Πειραιῶς):
Λάδι κιλὰ 5
Ζυμαρικά κιλὰ 22
Γλυκίσματα
Ὀσπρία κιλὰ 10
Ζάχαρι κιλὰ 8
Γάλα κυτία 18
Ἀλεύρι κιλὸ 1.

Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Παΐσιος αὐτὰ 60.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

Εὐαγγελία Τσαμῆση
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Παρασκευῆς

Δρχ. 1.500
» 2.524

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Δάφνης
προσέφερε ὑπὲρ τῶν Κυπρίων τὰ κάτωθι εἶδη:

1. 60 κιβώτια γάλακτος.
2. 100 κιλὰ ζαχαρέως.
3. 107 παιδικὰ φορέματα καινούργη.
4. 100 περίπου κυτία γάλακτος μπεριτελὰ διὰ βρέφη,
ὡς καὶ πάμπολλα ἕτερα εἶδη.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἡ Μακρίνα μοναχὴ, κατὰ κόσμον Εἰρήνη Νικο-
λάου Λουδάρη, ἐκ Τριαντάριω Τήνου, γεννηθεῖσα τὸ
1908, ἐμόνασε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Κεχροβουνίου τὸ
1936 εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν, ὡς δόκιμος τῆς Γεροντίσ-



σας Ἀγαθαγγέλης Χαντζηγιάννη. Τὸ 1939 ἐκάρη Με-
γαλόσχημος καὶ διάγονσα ἐνάρετον βίον με παρθενίαν
καὶ σεμνότητα, φιλακόλουθος καὶ μελετηρὴ με γνήσιον
καὶ ὀρθόδοξον πνεῦμα ὡς πνευματικὴ κόρη πολιτευομέ-
νη. Τὸ 1951, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐξορίσθη ἀπὸ
τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς ὑπὸ τοῦ αἰετοῦ τότε Ἐπισκόπου
Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου, Φιλαρέτου, μετὰ τῆς Γερον-
τίσσης τῆς, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐορτάζη με τὸ νέον
ἡμερολόγιον.

Ἐπὶ 24 ἔτη ἔμεναν φιλοξενούμενες σὲ οἰκίαν γνω-
στὴς τῆς πόλεως. Ὡς ἀσθενὴς πλέον ἐδοκίμασε πολυ-

Ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν εἰς Δράμαν



Μετὰ μεγάλης Σεμνοπρεπείας καὶ Ὁρθοδόξου μεγαλείου ἐτελέσθη ἐτησίᾳ Ἱερὰ Πανήγυρις τῶν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν—Δράμας ἐν τῷ ὁμωνύμῳ Ἱερῷ Ναῷ. Τὴν δὴν λαμπρότητα καὶ αἴγλην προσέδωκε ἡ παρουσία ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γ.Ο.Χ. τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θυμακοῦ κ. κ. Καλλινίκου μὲ συλλειτουργοὺς τοὺς Ἱερεῖς Μιχ. Ν. Σαββόπουλον, Ἰωάν. Χ. Διάκου καὶ τὸν ἐκ Σερρῶν Ἀρχιμανδρίτην Εὐθύμιον Ὁρφανόν. Τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν ἐτίμησε πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ Δράμας καὶ Νομοῦ, ἐκ Καβάλλας καὶ Σερρῶν δι' ἐνὸς Λεωφορείου Ἀνωτέρῳ Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Αἰτανεῖαν τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως περὶ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

ἐτῇ ἀσθένειαν ἐπὶ 8 ἔτη κατέχοιτος καὶ παράλυτος, νεκρὴ καὶ ἀταφος, ἡ εὐλογημένη καὶ ἀδαμάστινος ὑπομονὴ τῆς ἀγογγύστως ἐτελείωσε τὸν κανόνα τῆς στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, προσευχαμένη διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν «Κύριε σῶσε τὴν Ἐκκλησίαν Σου».

Παρέδωσε τὸ πνεῦμα τῆς εἰς τὸν Κύριον τὴν 27.1.1975 καὶ ἐκηδεύθη καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς. Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀναπαύσῃ καὶ κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς εἰς τὰς αἰωνίους Μονὰς μετὰ τῶν Ὁσίων Μητέρων καὶ ὁμολογητῶν, Ἀμήν! Τὸ δὲ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυρόν τῆς θέλει τελεσθῇ τῇ 7.3.1975.

+ Ἀρχ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως δεῖσι ὅπως ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον-Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συνόδου

Ἀνοιχτή Ἐπιστολή

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά

Εὐχαριστοῦμαι ὑμῖν τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν.

Συνελθὼν κατ' αὐτὰς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀσθενέων μου, ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος προβαίνω εἰς ἀνασκευὴν τῶν κατ' ἐμοῦ ἐκτωξευμένων κατηγοριῶν τῶν δημοσιευμένων εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Λόγον» Νοεμβρίου — Δεκεμβρίου 1974.

Καὶ τοῦτο κάμνω, ὅχι διὰ νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἐαυτὸν μου, ἀλλὰ διὰ νὰ στηρίξω τοὺς τυχόν σκανδαλισθέντας ἐκ τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν καὶ τῶν ποικίλων καὶ ἀτελειώτων ἄλλων ἀνηκανόστων κατὰ τῆς ταπεινότητός μου κατηγοριῶν.

Θὰ ἦμην εὐτυχὴς ἐὰν ἡδυνάμην νὰ μιμηθῶ τὸν διακριτικώτατον ἐκεῖνον Ἀββᾶν Ἀγάθωνα, ὅστις εὐχαρίστως ἀπεδέχετο πᾶσαν κατηγορίαν, ἀποβλέπων εἰς τὴν ψυχικὴν του ὠφέλειαν. Ὅταν ὁμως τοῦ εἶπον: Εἶσαι αἰρετικὸς, τότε ὠρθώθη καὶ ἀντέταξε τὸ ὄχι. Καὶ ἐρωτηθεὶς διατί ὅλας τὰς κατηγορίας ἐδέχετο εὐχαρίστως, τὴν τελευταίαν δὲ δὲν ἐδέχθη, ἀπήντησε: Τὰς πρώτας κατηγορίας ἐδέχθη, ἵνα ἔχω μισθὸν παρὰ Θεοῦ, τὴν κατηγορίαν ὁμως τοῦ αἰρετικοῦ ἐὰν ἐδεχέμην θὰ ἐχωρίζεμην ἀπὸ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν τὴν ἀπεδέχθη.

Ἀλλὰ σκέπτομαι, διατί νὰ ἀπαντήσω ἐγὼ εἰς τοὺς δεινοὺς συκοφάντας μου; Τὴν ἀπάντησιν δίδουν αὐτοὶ οὗτοι οἱ συνεργάται μου ἐπὶ μίαν ἰδιότητα καὶ ἐπέκεινα Ἀρχιερεῖς μας. Καὶ ἐξηγοῦμαι: Εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 11 - 5 - 74, παρόντων ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων, μὴδὲ τῶν Σεβ)τάτων Ἀκακίου, Χρυσόστομου καὶ Γαβριὴλ ἐξαιρουμένων, ἐγένετο ἐπερώτησις τοῦ Σεβ)τάτου Καλλινίκου ἐὰν γνωρίζῃ κανεὶς τῶν Ἀρχιερέων τι εἰς ἄραος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αἰθιοπίας. Καὶ ἐν συνεχείᾳ προκαλὼν ἐγὼ ἅπαντας λέγω: Ἀγιοὶ Ἀρχιερεῖς, ἐὰν γνωρίζετε τι εἰς ἄραος μου καὶ τὸ ἀποκρύπτετε θὰ ἔχητε εὐθύνην ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἂς παραμερίσουν οἱ ψίθυροι, καὶ ὅτι γνωρίζετε εὐθαρσῶς καὶ μὲ παρρησίαν ἀποκαλύψατε. Θὰ σᾶς εἶμαι διὰ τοῦτο εὐγνώμιον ὅσαί. Ἡ ἀπάντησις ἐνός ἐκάστου ἐγγεγραμμένη εἰς τὸ πρακτικὸν τῆς συνεδριάσεως ταύτης, υπογεγραμμένην παρὰ πάντων τῶν Ἀρχιερέων, ὑπῆρξεν ἀρνητικὴ. Ἦτοι οὐδὲν γνωρίζουν, οὐδὲ πιστεύουσι τὰ διαλαλούμενα εἰς ἄραος τῆς ἐμῆς ταπεινότητος. Ἔχουμεν λοιπὸν χρεῖαν ἑτέρων μαρτύρων; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Ἡ κατηγορία ὅτι ἐτέλεσα γάμιον νεοσημερολογιτῶν καταπίπτει πάραυτα μὲ τὴν ἀποσταλείσαν πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Λόγον» ἐπιστολήν (θὰ δημοσιευθῇ ἄρα γε; ἢ θὰ εὕρῃ καὶ αὐτὴ τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, ὥπως καὶ τόσαι ἄλλαι;). Εἰς ταύτην

ὁριμῶς διαμαρτύρονται οἱ νεόνημοι Ἐλευσίνιοι Βασίλειος Φίσκας καὶ Βαρβάρα Γκιάκα, ὅτι ὑπῆρξαν ὀρθοδοξότατοι.

Τὸ ὅτι δὲν πιστεύω τὴν ἐγκύκλιον «οὕτω φρονούμεν οὕτω λαλοῦμεν» τὸ θεωρῶ ἀστείον, διότι δὲν τοὺς ἀναγνωρίζω ὡς καρδιογνώστας. Διακηρύττω δέ, ὅτι ὅποιος δὲν παραδέχεται τὴν ἐγκύκλιον ταύτην δὲν εἶναι παλαισημερολογίτης, ἀλλὰ ἐξαπατᾷ καὶ ἐκμεταλλεύεται τοὺς παλαισημερολογίτας.

Ἡ ἑτέρα κατηγορία, ὅτι καλύπτω μὲ τὸν μανδύαν μου τοὺς ἀνηθήκους κληρικούς καὶ τοὺς προστατεύω, οὐδόλως εὐσταθεῖ. Ἐκτός ἐὰν θεωροῦν, οἱ ἁμερπτοὶ κατήγγο ροί μου, ὅτι οἱ ἰδικοί μου κληρικοὶ εἶναι ἀνήθικοι. Τοῦτο ὁμως δὲν τὸ ἀποδέχομαι, διότι δὲν ἔχω τοιαῦτα στοιχεία, ἅτινα θὰ μὲ πείσουν περὶ τῆς ἐνοχῆς τούτων. Ἐξήτησα καὶ ζητῶ πάντοτε θετικὰ καὶ υπευθύνους κατηγορίας καὶ ὄχι λόγια ἢ γραπτὰ τὰ ὁποῖα συντόμως ἔπειτα ἀνακαλοῦνται.

Προστατευόμενός μου δὲν ὑπῆρξεν ὁ Χρυσόστομος Ἀπολλωνάτος. Οὔτε τὸν ἤξευρα, οὔτε μὲ ἤξευρε. Συνοδικῶς ἀπεφασίσαιεν διὰ τὴν πρόσληψίν του, ἐρευνησάντες πρότερον διὰ τὸ ἀκώλυτον τῆς ἱερωσύνης του, ὡς συνέβη ἄλλως τε καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἐκ τοῦ νέου ἡμερολογίου προσχωρήσαντας εἰς ἡμᾶς κληρικούς. Ὁ Σεβ)τάτος Ἀνάκιος ἦλθεν ἀργότερα εἰς σύγκρουσιν μετ' αὐτοῦ δι' ἰδιοτελεῖς λόγους, καὶ συγκεκριμένως διὰ τὸ πνευματικὸν του τέκνον Ἰωάν. Μαρμαρινόν, τὸν ὁποῖον προώριζε διὰ ὑποτακτικὸν του, καὶ ὁ ὁποῖος ἀποκαρπυνοῖς τοῦ Σεβ)τάτου, ἐθεώρησε καλόν, ὥπως ἔχη πνευματικὸν τὸν τὸν Ἀπολλωνάτον, ἐφημέριον ὄντα τότε εἰς Τσακόν. Ἐνθα ἐκκλησιάζετο οὗτος. Τὸ γεγονός τοῦτο ἔφερε τοὺς γενάδας εἰς σύγκρουσιν σφοδρότατην, ὁ δὲ Σεβ)τάτος ὤμοσεν ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Ἀπολλωνάτου. Ἐκτοτε μοῦ ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ τὸν διώξω ὡς ἀνήθικον κ.τ.τ. Ἐχὼν ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ πιστεύω τίποτε ἄνευ συγκεκριμένων καὶ υπευθύνων γραπτῶν στοιχείων, ἀνέμενον ταῦτα παρὰ τοῦ Σεβ)του διὰ νὰ ἐκδικάσω τὴν ὑπόθεσιν. Τοιαῦτα στοιχεῖα μέχρι σήμερον δὲν ἔλαβον παρ' οὐδενός, μὴδὲ τοῦ Σεβ)τάτου Ἀκακίου ἐξαιρουμένου. Ἐχάρην ὁμως ὅταν πολὺ ἀργὰ μετέπειτα ἐφημέριος ὢν τοῦ Ἀγ. Παύλου Πειραιῶς εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σεβ)τάτου Γεροντίου, ἀπεκαλύφθη ὁ τοιοῦτος καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐχάρην λέγω, διότι μὲ ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον, ἐλυπῆθην ὁμως διὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο ἔχων ὡς ἰσχυρότατον δεδομένον, ἀμέσως ἐν

Συνόδου ἐξήγησα τὴν ἀπομάκρυνσίν του ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας, εἰς δὲ τὸ περιοδικόν μας πολλάκις μέχρι σήμερον ἐδημοσίευσα τὴν ἀπόφασιν τῆς ἱ. ἡμῶν Συνόδου περὶ διαγραφῆς του καὶ νὰ μὴ γίνεταί δεκτός παρ' οὐδενός.

Ἀλλ' ἐρωτῶ: Διὰ τὸν Ἀπολλωνάτου ἐπρεπε νὰ γίνῃ τόσος θόρυβος καὶ νὰ κολασθοῦν τόσοι ἄνθρωποι παρασυρθέντες ἀπὸ τὰς συστηματικὰς μηχανογραφίας καὶ συκοφαντίας τοῦ Σεβ(τάτου) ὅτι ἐγὼ ἐν γνώσει μου καλύπτω τοῦτον, ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι τοιοῦτος καὶ τόσα ἄλλα ὅτι...

Ἀλλ' ἴδετε τί ὁ Θεὸς παρεχώρησε διὰ νὰ ταπεινωθῇ ὁ Σεβ(τάτος). Παρεχώρησε δηλ. νὰ χειροτονήσῃ οὗτος ἰδίαις χερσὶ Κληρικόν παρόμοιον τοῦ Ἀπολλωνάτου, συλληφθέντα μάλιστα, ὡς καὶ τὸν πρῶτον, παρὰ Ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἀρχιερέων μας διέπραξε τοιοῦτον ὀλισθημα. Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἐξεμεταλλεύθη τὸ γεγονός τοῦτο διὰ νὰ κατηγορήσῃ τὸν Σεβ(τάτον), οὐδὲ ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας νὰ ἀναγνωρίσω τὸν συλληφθέντα καὶ νὰ ἀκούσω τὰς καταθέσεις του. Ὑπέδειξα δὲ εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς νὰ καλέσουν τὸν χειροτονήσαντα αὐτὸν Σεβ(τάτον) Ἀκάκιον. Πληροφοροῦμαι δὲ ὅτι οὗτος κατέθεσε εἰς τὴν Ἀστυνομίαν στοιχεῖα ἐπιβαρύνοντα καὶ ἑτέρους Κληρικοὺς φίλους τοῦ Σεβ(τάτου) Ἀκακίου. Καὶ τοὺς φίλους του, οὗτος ὁ ἀγωνιζόμενος δέχθη διὰ τὴν καθάρσιν τοῦ Κλήρου μας, τοὺς κρατᾷ πλησίον του ὡς ἡμετέρους, διότι ἐπισεῖει εἰς αὐτοὺς τὴν δαιμόκλειαν σπάθην τῶν καταθέσεων τοῦ ἀνωτέρω ἐκπεσόντος κληρικοῦ του. Εἶναι ἄρα γε ἀληθινὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα διαλαλεῦνται ὡς ἐξεληθόντα τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Σεβασμιωτάτου;

Τὸ αὐτὸ προηγουμένως διέπραξε καὶ ὁ Θεο(γ)νίκης Χριστόστομος χειροτονήσας Διάκονον ἔχοντα κώλυμα Ἱεροσύνης. Καὶ ὅμως ἡμεῖς οὐδέποτε ἐθίξαμεν αὐτοὺς διότι πιστεύομεν ὅτι τοῦτο δὲν ἐγινε ἐκ κακῆς προθέσεως.

Δὲν θὰ ἀπαντήσω εἰς ἄλλας κατηγορίας μου, τὰς ὁποίας ἀφήνω νὰ κρίνῃ ὁ Θεός.

Ἐν κατακλείδι ἀναφέρωμαι εἰς τὰ τελευταῖα γεγονότα τὰ ὁποῖα θεωρῶ ὡς ἐσχάτην προδοσίαν κατὰ τοῦ διεξαγομένου ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος. Οἱ τρεῖς γνωστοὶ Ἀρχιερεῖς φατριάζοντες συνεχῶς μελετοῦν κενὰ καθ' ἡμῶν καὶ ἐκμεταλλευόμενοι οἱ δύο τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἀκακίου, ὥθησαν αὐτὸν νὰ διαπράξῃ ἐγκλήματα κατὰ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Τὰς καταγγελίας του πρὸς τὰ Ὑπουργεῖα Παιδείας, Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, Οἰκονομικῶν καὶ ἀλλαχού, τὰς ἀντιπαρερχόμεθα καὶ ἡ ἀλήθεια ἐντὸς ὀλίγου θὰ φανερωθῇ πρὸς κατασχύνην τοῦ διαβόλου τοῦ ὥθησαντος τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς νὰ διαπράξουν ταῦτα. Κανὲν σημεῖον σκοτεινὸν δὲν θὰ εὑρεθῇ εἰς βάρος ἡμῶν.

Ἔχω καθαρὰν τὴν συνείδησίν μου ὅτι ἐργάζομαι νυχθημερόν διὰ τὴν πρόδον, προβολὴν καὶ δόξαν τῆς

Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ διὰ τοῦτο, ὡς θέλη νῆπιόν θεωρῶ τὰς κατ' ἐμοῦ ἐπιθέσεις αὐτῶν.

Ἐδύχθητε εἰς τὸν Θεὸν νὰ μοῦ δίδῃ δύναμιν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν, ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν, διὰ νὰ ἀντεπεξέλθω καὶ εἰς τοὺς πειρασμοὺς αὐτοὺς. Νὰ φοτίσῃ δὲ καὶ τοὺς τὰ ἐναντία πράττοντας νὰ γνωρίσουν τὰ σφάλματά των καὶ νὰ ζητήσουν συγγνώμην, ἵνα ἡνωμένοι καὶ ἀδελφωμένοι συνεχίσωμεν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

+ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἀρχαιρεσῖαι

ἱερὸς Ναὸς Ἀναστάσεως Γ. Ο. Χ.

Ἡράκλειον Κρήτης

Γνωρίζομεν ὑμῖν κατωτέρω τὰ ὀνόματα τῶν ἀποτελούντων τὸ Συμβούλιον τοῦ παρ' ἡμῖν Σημαιοῦ:

- 1) Γεώργιος Κωνσταντῖνος, Πρόεδρος.
- 2) Γεώργιος Παναγ. Νταγκίνης, Ἀντιπρόεδρος.
- 3) Κων(ν)νος Ἐμμ. Σφακιανῆς, Γραμματεὺς.

Σύμβουλοι

- 1) Νικόλαος Μιχ. Μυλωνᾶς.
- 2) Δημήτριος Ἐμμ. Ἀναστασάκης.
- 3) Κων(ν)νος Ἀποστ. Τερζάκης.

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ

- 1) Ἰωάννης Παντελ. Ἀρβανίτης.
- 2) Γεώργιος Ἐμμ. Λαζαράκης.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας
Πάσις

Κότιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δρασμάς 30

» Ἐτησίᾳ » 50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 3

» Ἐτησίᾳ » 5

Τιμὴ Φύλλου δρασμ. 3.—

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

«Εάν είπαμεν ότι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανώμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν. Ἐάν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστὸς ἐστὶ καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καὶ καθάρσιν ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας» (Ἰωάν. 1, 8, 9).

Μόλις εἶπες εἰς τὸν Κύριον τὰς ἁμαρτίας σου μετὰ καρδίαν συντετριμμένην, ἐξαφανίζονται· μόλις στενάξῃς καὶ λυπηθῇς διὰ τὰς ἁμαρτίας σου δὲν ὑπάρχουν πλέον. «Εἶπε τὰς ἀνομίας σου, διὰ τὰς δικαιοσύνης». Ὅπως ἔρχονται τοιαυτοῦτως καὶ φεύγουν. Ἀποτελοῦν ἀπάτην. Μόλις ἀναγνωρίσῃς ὅτι εἶναι ἀπάτη, ματαιότης, μανία· μόλις σχηματίσῃς τὴν ἀπόφασιν νὰ πολιτεύσαι δικαίως εἰς τὸ μέλλον, ὁ Θεὸς σὲ καθαρίζει ὅπ' αὐτὰς διὰ τοῦ λειτουργοῦ Του καὶ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων.

Π ε ρ ῖ μ ε τ α ν ο ῖ α ς. Ἡ μετάνοια ὀφείλει νὰ εἶναι εἰλικρινής· τελείως ἐλευθέρη καὶ κατ' οὐδένα τρόπον θεδιασμένη οὔτε ἀπὸ τὰς περιστάσεις, οὔτε ἀπὸ τὸ πρόσωπον, πρὸ τοῦ ὁποῦ ὁ ἁμαρτωλὸς ἐξαμολογεῖται. Ἄλλως, δὲν θὰ εἶναι ἀληθινὴ μετάνοια. Ἐλέχθη: «Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματ. 4, 17).

ἤγγικεν, ἦτοι ἦλθεν ἀφ' ἑαυτῆς. Δὲν παρίσταται ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ τις αὐτὴν ἐπὶ μακρὸν - αὕτη ζητεῖ ἡμᾶς, τὴν ἐλευθέραν κλίσιν μας· ἦτοι σὺ ἀφ' ἑαυτοῦ σου ὀφείλεις νὰ μετανόησῃς μετὰ συντριβὴν ἐγκάρδιον. «Ἐβαπτίζοντο ὑπ' αὐτοῦ (λέγεται περὶ ἐκείνων, αἵτινες ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου) ἐξαμολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας των» (Ματ. 3, 6)· ἦτοι μόνοι ἀνεγνώριζον τὰς ἁμαρτίας των. Καὶ ἀφοῦ ἡ προσευχή μας κυρίως ἀποτελεῖται ἀπὸ μετάνοιαν καὶ αἰτησὶν συγχώμηκε διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, ὀφείλει νὰ εἶναι πάντοτε εἰλικρινὴς καὶ τελείως ἐλευθέρη, νὰ γίνεται ἐκουσίως καὶ νὰ μὴ ἐπιβάλλεται ἀπὸ ἄλλους εἰς ἡμᾶς, τοιαύτη πρέπει νὰ εἶναι ἡ προσευχή μας καὶ ὅταν ἔχῃ τὴν μορφήν δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας. Ἡ εὐγνωμοσύνη ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὸ ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ εὐεργετηθέντος ἀνθρώπου εἶναι πλήρης ἀπὸ ἐλευθέρου, ζωηρὸν συναίσθημα, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα ἐλευθέρως· «ἐκ τοῦ περισσέυματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα» (Ματ. 12, 34).

Ἡ δοξολογία ἐπίσης προϋποθέτει ἑκτασιν θαυμασμοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὴν ἀπειρον ἀγαθότητα, σοφίαν καὶ παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἡθικῷ καὶ ὕλικῷ κόσμῳ καὶ ὀφείλει διὰ τοῦτο νὰ ἀποτελῇ τελείως ἐλευθέρη καὶ λογικὴ ἐνέργεια. Ἐν γένει δὲ ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ εἶναι ἐλευθέρη καὶ τελείως συνειδητὴ ὑπερεκχειλίσαι τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου πρὸ τοῦ Θεοῦ. «Ἐκχέω τὴν ψυχὴν μου ἐνώπιον τοῦ Κυρίου» (1 Βασ. 1, 15). Συναίσθησις, μνή-

μη, φαντασία, αἶσθημα καὶ θέλησις ἀποτελοῦν βοηθίαν εἰς τὴν μετάνοιαν. Ὅπως ἁμαρτάνομεν μετὰ ἐλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μας, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ μετάνοια, πρέπει νὰ προέρχεται ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μας.

Μετάνοια μετὰ λόγους μόνον, χωρὶς τὴν ἀπόφασιν τῆς διορθώσεως καὶ τὸ αἶσθημα τῆς συντριβῆς, δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὑποκριτικὴ. Ἄν ἡ συναίσθησις τῶν ἁμαρτιῶν μας σκοτισθῇ ὀφείλομεν νὰ καθαρίσωμεν τὴν συνείδησίν μας διὰ τὰς ἐλπίομεν καθαρὰ τὰς ἁμαρτίας μας· ἂν τὰ αἰσθήματά μας κινδυνεύουν νὰ πνιγῶν καὶ ἀμβλυνθῶν, ὀφείλομεν νὰ τὰ ἀναζωογονήσωμεν· ἂν ἡ θέλησίς μας χάσῃ τὴν ἐυσυστήσιν τῆς καὶ γίνῃ ἀσθενής, ὀφείλομεν νὰ τὴν ἐνισχύσωμεν. «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν διάζεται καὶ διαστὰι ἀρπάξουσιν αὐτήν» (Ματ. 11, 12). Ἡ ἐξομολόγησις πρέπει νὰ εἶναι εἰλικρινής, βαθεῖα, πλήρης.

Ὁ σαρκικὸς ἄνθρωπος νομίζει ὅτι εἶναι δουλεία ἡ ἐλευθερία τοῦ Χριστιανοῦ· π. χ. διὰ τὴν φοίτησιν εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, τὴν νηστειάν, τὴν προετοιμασίαν διὰ τὸ μυστήριον, τὴν ἐξαμολόγησιν, τὴν Κοινωνίαν, ὅλα τὰ μυστήρια καὶ δὲν γνωρίζει ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπαίτησις τῆς φύσεώς του, ἀνάγκη διὰ τὸ πνεῦμα του.

Ὅστις ἔχει συνηθίσαι νὰ κάμνῃ ἀπολογισμὸν τῆς ζωῆς του κατὰ τὴν ἐξαμολόγησιν ἐδῶ, δὲν θὰ φοβηθῇ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ φοβερὸν Κριτήριον τοῦ Χριστοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἰδρύθη τὸ ἐπιεικὲς κριτήριον τῆς μετάνοιας, ἵνα, ἀφοῦ καθαρισθῶμεν καὶ διορθωθῶμεν διὰ τῆς μετάνοιας ἐδῶ κάτω, δυναθῶμεν νὰ ἀποκριθῶμεν χωρὶς ἀισχύνην ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Βήματος τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον ἐλατήριον διὰ τὴν εἰλικρινὴ ἐξαμολόγησιν, ἡ ὁποία πρέπει ἐξάπαντος νὰ γίνεται κατὰ πᾶν ἔτος. Ὅσοι περισσότερον μένομεν χωρὶς ἐξαμολόγησιν, τόσο τὸ χειρότερον δι' ἡμᾶς καὶ τόσο περισσότερον περιπλεκόμεθα εἰς τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας, καὶ, διὰ τοῦτο, δυσκολώτερον καθίσταται νὰ δώσωμεν ἀπολογισμὸν τῆς ζωῆς μας. Τὸ δεύτερον ἐλατήριον εἶναι ἡ ψυχικὴ ἡρεμία· ὅσοι εὐλκρινεστέρα ἡ ἐξαμολόγησις, τόσο ἡρεμωτέρα θὰ εἶναι μετὰ ταῦτα ἡ ψυχὴ μας. Αἱ ἁμαρτίαι εἶναι ὀφεις μυστικοί, ποὺ κατατρώγουν τὴν καρδίαν καὶ ὅλην τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου· δὲν τὸν ἀφήνουν ἡσυχον, διαρκῶς τὴν καρδίαν του ἀπομιζοῦν. Αἱ ἁμαρτίαι εἶναι ἀκανθαὶ ὀφείαι, ποὺ διαρκῶς πληγώνουν τὴν ψυχὴν· αἱ ἁμαρτίαι εἶναι σκότος πνευματικόν. Ὅσοι μετανοοῦν πρέπει νὰ παράγουν τοὺς καρποὺς τῆς μετάνοιας.

Ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς νηστείας καὶ μετάνοιας; Ποῖος ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον λαμβάνομεν τὸν κόπον δι' αὐτάς; Σκοπὸς τῶν εἶναι ἡ κάθαρσις τῆς ψυχῆς ἀπὸ

τῶν ἁμαρτιῶν, ἡ εἰρήνη τῆς καρδίας, ἡ ἔνωσις μετὰ τοῦ Θεοῦ· μᾶς γεμίζουν μετὰ υἱοθεσίαν καὶ εὐλάβειαν, καὶ μᾶς δίνουν παρησίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν, πράγματι, πολλοὶ σπουδαῖοι λόγοι διὰ τὴν νηστείαν καὶ τὴν ἐξομολόγησιν ἐξ ὧν μᾶς τῆς καρδίας. Ἀνεκτίμητος ἀμοιβὴ θὰ μᾶς δοθῇ δι' ἐργασίαν καὶ μόχθον εὐσυνείδητον. Ἔχουν ἄρα γε πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς τὸ αἶσθημα τῆς υἱικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν; Τολμοῦν ἄρα γε πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς χωρὶς καταδίκην καὶ μετὰ παρησίαν νὰ προσκαλοῦν τὸν ἐν οὐρανοῖς Πατέρα καὶ νὰ λέγουν: «Πάτερ ἡμῶν!»; Ἡ τοῦναντίον δὲν ὑπάρχει ὥστε νὰ ἀκουσθῇ τοιαύτη υἱικὴ φωνὴ εἰς τὰς καρδίας μᾶς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν νεκρωθῇ ἀπὸ τὰς ματαιότητας τοῦ κόσμου καὶ τὴν προσήλωσιν εἰς τὰ πράγματά του καὶ τὰς ἀπολαύσεις; Ἡ μήπως πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὰς καρδίας μᾶς εὐρίσκεται ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἡμῶν; Καὶ δὲν νομίζομεν ἄρα γε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἐκδικητὴς, ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ Αὐτοῦ εἰς χώραν μακρυνήν; Ναί, ὅλοι ἡμεῖς ἔνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μᾶς εἰμεθα ἄξιοι τῆς δικαίας του ὀργῆς καὶ τιμωρίας καὶ εἶναι θαυμαστόν, πόσον μακρόθυμος καὶ ὑπομονητικὸς εἶναι ἀπέναντι ἡμῶν, ὥστε νὰ μὴ μᾶς πατάσῃ, ὅπως τὴν ἄκαρπον συκὴν. Ὡς σπεύσωμεν νὰ Τὸν ἐξιλεώσωμεν μετὰ μετανοίας καὶ δάκρυα. Ὡς εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν μᾶς ἀνθρωπον· ὥς ἐξετάσωμεν τὰς ἀκαθάρτους μᾶς καρδίας μετὰ πᾶσαν αὐστηρότητα καί, ὅταν ἴδωμεν πόσαι ἀκαθαρσίαι τηροῦν αὐτάς μακρὰν ἀπὸ τὴν θείαν χάριν, τότε θὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι εἰμεθα πνευματικῶς νεκροί.

Ὑπόφερε τὰς ὀδύνας καὶ τοὺς πόνους τῆς ἐγχειρήσεως, διὰ νὰ δυνηθῇς νὰ ἐπανακτήσῃς μετὰ ταῦτα τὴν υἱείαν σου (τοῦτο λέγων ἐννοῶ τὴν ἐξομολόγησιν). Τοῦτο σημαίνει ὅτι κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν ὀφείλεις νὰ ὁμολογῇς ὅλας τὰς πράξεις τῆς αἰσχύνῃς εἰς τὸν πνευματικόν, χωρὶς νὰ ἀποκρύπτῃς τι, μολονότι τοῦτο εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ὀδυνηρόν, ἐπαισχυντόν καὶ ταπεινωτικόν. Ἄλλως ἡ πληγὴ θὰ μείνῃ ἀθεράπευτος, θὰ πονῇ, θὰ ὑποσκάπτῃ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν σου καὶ θὰ εἶναι ζήτημα διὰ τὰς πνευματικὰς ἀδυναμίας σου ἢ τὰς ἁμαρτωλὰς σου συνήθειας καὶ τὰ πάθη.

Ὁ ἱερεὺς εἶναι πνευματικὸς ἱατρός. Ἐπιδείκνυται εἰς αὐτὸν τὰς πληγὰς σου, χωρὶς νὰ ἐντρέπῃσαι, εἰλικρινῶς, φανερά, μετὰ υἱικὴν πεποίθησιν καὶ ἐμπιστοσύνην· διότι ὁ ἐξομολόγος εἶναι ὁ πνευματικὸς πατήρ σου, ὁ ὁποῖος θὰ ὤφειλε νὰ σέ ἀγαπᾷ περισσότερον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς σου· διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὑψηλότερα ἀπὸ κάθε σαρκικήν, φυσικὴν ἀγάπην.

Ἐκεῖνος θὰ ἀπαντήσῃ διὰ σέ εἰς τὸν Θεόν. Διατὶ ἡ ζωὴ μᾶς ἐγένετο τόσο ἀκάθαρτος, τόσο γεμάτη ἀπὸ πάθη καὶ ἁμαρτωλὰς συνήθειας; Διότι πολλοὶ ἀπο-

κρύπτουν τὰς πνευματικὰς πληγὰς καὶ τοὺς πόνους τῶν, ἔνεκα τοῦ ὁποίου πονοῦν διαρκῶς καὶ ἐρεθίζονται· καὶ τοιαυτοτρόπως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δώσῃ εἰς αὐτάς κανεὶς κανὲν ἱατρικόν. «Ἄν πέσῃς, στήκω καὶ θὰ σωθῇς»· εἶσαι ἁμαρτωλός, διαρκῶς πίπτεις, μάθε πῶς πρέπει νὰ ἐγείρῃσαι· πρόσεξε πολὺ νὰ ἀποκτήσῃς αὐτὴν τὴν σοφίαν. Ἡ σοφία συνίσταται εἰς τοῦτο: νὰ μάθῃς ἐκ στήθους τὸν ψαλμὸν «Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου», τὸν ὁποῖον ἐνέπνευσεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ προφήτην Δαβὶδ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ νὰ λέγῃς αὐτὸν μετὰ εἰλικρινῆ πίστιν καὶ πεποίθησιν, μετὰ καρδίαν ταπεινὴν καὶ συντετριμμένην. Μετὰ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιάν σου, ἡ ὁποία ἐκφράζεται εἰς τοὺς λόγους τοῦ Βασιλέως Δαβὶδ, ἡ συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν σου ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου ἀμέσως θέλει λάμψει ἐπὶ σοῦ καὶ αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις σου θὰ εἰρηνεύσουν.

«Τὸν γὰρ μὴ γνόντα ἁμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (2 Κορ. 5, 21), λέγεται περὶ τοῦ Χριστοῦ. Θὰ αἰσχυνθῇς λοιπὸν ὕστερον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λόγους νὰ ἀναγνωρίσῃς οἰανδήποτε ἁμαρτίαν σου ἢ νὰ ἀναλάβῃς τὴν μομφὴν δι' ἁμαρτίαν, τὴν ὁποίαν δὲν διέπραξες; Ἄν Αὐτὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἔνοχος ἁμαρτίας, μολονότι ἦτο ἀναμάρτητος, καὶ σὺ πρέπει νὰ δεχθῇς τὴν μομφὴν διὰ κάθε ἁμαρτίαν μετὰ πραότητα καὶ ἀγάπην (διότι εἶσαι πράγματι ἁμαρτωλός), νὰ δεχθῇς τὴν μομφὴν μετὰ ταπεινώσιν καὶ ὑποταγὴν, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἀκόμη, διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶσαι ἔνοχος.

Χάρις εἰς τὴν πίστιν μᾶς μόνον. τὰ πνευματικὰ ἔργα — ἦτοι τὰ ὕψη καὶ τὰ θάρη τῶν ἁμαρτιῶν — μετακινούνται. Διὰ τοῦτο, ὅταν οἱ Χριστιανοὶ ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν τῶν διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, ἐνίοτε λέγουν: «Δόξα τῷ Θεῷ! βουνὸν ὁλόκληρον ἔπεσε ἀπὸ τοὺς ὄρους μου».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΤΟ ΑΓΚΙΣΤΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Υπό Ἀριστείδου Καρβέλα

«Χαῖρε ὀλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι, χαῖρε λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων» (Ζήτει εἰς τὸ τέλος τοῦ 17ου οἴκου τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου «Χαιρετισμῶν» εἰς τὴν Ὑπερχίαν Θεοτόκον).

Ἡ Παναγία μας ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ δική μας μητέρα στοργικὴ, πόσες φορές, ἀμέτρητες, σὲ κάθε ἐκδήλωση κινδύνου, σὲ κάθε περίστασι συμφορᾶς δὲν παραστάθηκε παρήγορος σύντροφος κοντὰ μας;

Ὅταν σὲ στιγμὲς ψυχικοῦ πανικοῦ, τῆς ζητήσαμε τὴν βοήθειάν της καὶ νοιώσαμε ἀνάλαφρη τὴν συμπαράστασίν της, τὸ ἐβάλαμο στὴν καρδιά μας, τῆς παρηγοριᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος;

Μητέρα μας πὺς μεγάλη ἡ Παναγία μας, ἀπὸ ἄλλες μητέρες καὶ ἀπὸ αὐτὴ ἀκόμη πὺς μᾶς γέννησε διότι προτοῦ γίνῃ μητέρα μας, γίνθηκε Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας, τοῦ Σωτῆρα μας καὶ Λυτρωτοῦ, ἀπὸ τὸν ὅποιον καὶ πῆρε ὅλα τὰ χαρίσματα, τῆς ἀγάπης τῆς συμπόνοιας, τῆς προστασίας, τῆς παρηγοριᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος. Καὶ πὺς μεγάλο ἀπὸ ὅλα, τὸ ἀξίωμα νὰ πρεσβεύῃ πάντοτε στὸν Μονογενῆ Υἱὸν Τῆς καὶ Θεόν, γιὰ κάθε ψυχὴ πὺς τὴν κυτποῦν ἀλύπητα τὰ φουρτουνιασμένα κύματα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς διαφθορᾶς καὶ ἡ ὁποία, ψυχὴ — ζητᾷ τὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν τῆς Παναγίας μας.

Εἶναι πραγματικά, ἡ Παναγία μας, τὸ γαληνεμένο λιμάνι, γιὰ κάθε ψυχὴ, πὺς σὺν μικρὸ πλεούμενο, στὸ ἀγριεμένο πέλαγος τῆς ζωῆς, ζητᾷ νὰ ἀράξῃ κάπου μὲ ἀσφάλεια γιὰ νὰ σωθῇ.

Εἶναι τὸ ἀγκίστρι, πὺς κρατᾷ σταθερὰ χωρὶς κίνδυνον νὰ λυγίσῃ καὶ νὰ καταστραφῇ, κάθε ψυχὴ πὺς κοντὰ Τῆς — στὴν Παναγία μας — ζητᾷ τὴν γαλήνη τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀσφάλεια, τὴν σωτηρίαν πὺς τὰ προσφέρει πλοῖσι ἡ Παναγία μας, σὲ κάθε Χριστιανικὴ ψυχὴ, ὅποταν ζητήσῃ τὴν βοήθειά της.

Ἀλήθεια πόσες ψυχὲς εὐεργετήθηκαν, πόσες ψυχὲς λυτρώθηκαν, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὴν συμπαράστασιν τῆς Παναγίας μας; ἀμέτρητες. Πόσες ψυχὲς ὅμως λησιμόνησαν τὴν εὐεργεσίαν, τὴν βοήθειαν τῆς Παναγίας μας; καὶ ἄφησαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν νὰ χυθῇ τὸ δηλητήριον τῆς κακίας, τῆς ἀχαριστίας, τῆς σκληροκαρδίας, ἀντὶ δὲ εὐχαριστίας νὰ βλασφημοῦν τὸ Πανάγιον ὄνομά Τῆς ἀλλοίμονον, στὸ μέτρημά τους σταματᾷ ὁ νοῦς. Ἐκεῖνη ὅμως πὺς πάνω ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη κακία, σὺν μητέρα τοῦ Θεοῦ, παραμένει ἡ παντοτινὴ βοήθεια, προστασία καὶ σωτηρία, κοντὰ σὲ πληγωμένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ψυχὲς, καὶ προσμένει

νὰ λάμψῃ καὶ σὲ αὐτές, τὸ σωτήριον ἐκαῖνο φῶς, τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἐπιστροφῆς.

Θὰ διηγηθῶ μὴ μικρὴ ἱστορία, τραγὴ ἀπόδειξις τῆς βοηθείας τῆς Παναγίας μας.

Σ' ἓνα μεγάλο χωριὸ κάπου στὴν Ἀττικὴ ζῶσε ὁ Λάμπρος Λέμποδας. Τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν τσαγκάρης. Προσπαθοῦσε κάθε μέρα μὲ τὴν δουλειά του νὰ ἐξυπηρετῇ τοὺς συντοπίτες του, καὶ νὰ ἐξοικονομῇ τὰ καθημερινὰ του ἐξοδα. Ἦταν πρόθυμος καὶ καλόκαρδος, μὰ καὶ ἀγαπητὸς ἀπὸ ὅλους. Εἶχε ὅμως ἓνα φρικτὸ ἐλάττωμα. Βλασφημοῦσε τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας, χωρὶς λόγο καὶ ἀφορμὴ, ἀδιάκοπα.

Κάποτε ἐφθασε στὸ χωριὸ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁ Πέτρος Θέμελος, φοιτητῆς τῆς Θεολογίας. Ἦταν Μ. Ἑβδομάδα καὶ εἶχεν ἔλθῃ στὸ χωριὸ γιὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα, ἔκρινε καλὸ νὰ ἐπισκεφθῇ στὸ μαγαζὶ του, τὸν κύρ - Λάμπρο πὺς ἦταν καὶ φίλος τοῦ πατέρα του.

— Καλημέρα κύρ - Λάμπρο τοῦ εἶπεν σὺν ἐφθασε.

— Καλῶς τὸ παιδί μου, τὸν Πέτρο μου. Κάθησε παιδί μου, εἰπε καλοπροαίρετα, εὐχαριστῶ πὺς με θυμήθηκες, καὶ συνέχισε τὴν δουλειά του. Σὲ μὴ στιγμὴν ὅπως τραβοῦσε τοὺς κεραμένους σπάγγους νὰ στερεώσῃ τὰ θάρδουλα, σὲ ἓνα ζευγάρι παπούτσι πὺς εἶχε στὰ χέρια του, κάτι δὲν πῆγε καλὰ καὶ χωρὶς ἄλλη κουβέντα βλασφήμησε τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας. Ἐαφνιάστηκε ὁ νέος πὺς καθόταν δίπλα του. Κύρ - Λάμπρο, εἶπε. Τί ἐπαθες; Βλασφήμησες χωρὶς λόγο, τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας μας; τῆς Μητέρας κατὰ σάρκα τοῦ Κυρίου μας, τὴν ὁποίαν σέβονται καὶ ὕμνο-λογοῦν τὰ οὐράνια τάγματα τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων; Σκέψου, εἶπε ὁ Πέτρος, κύρ - Λάμπρο, τὴν μεγάλη τιμὴ πὺς ἔλαβε ἡ Παναγία μας ἀξιώθῃσαι νὰ ὀνομασθῇ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τιμιωτέρα τῶν Χερουβεὶμ, ὕψη-λοτέρα τῶν οὐρανῶν, ἐπουράνιος κλίμαξ διὰ τῆς ὁποίας κατέβη ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν, διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ βλάσφημος ἄνθρωπος κύρ - Λάμπρο, καὶ μάλιστα τῶν Θεῶν, ὁμοιάζει μὲ τὰ ἄγρια θηρία, τὰ ὁποία σκορπίζουν τρόμο καὶ προκαλοῦν τὴν καταστροφὴν στὸ πέραςμά τους. Μὲ τὴν ἀγριεμένη θάλασσα, ἡ ὁποία συντρίβει καὶ τὰ πὺς μεγάλα πλοῖα ἀκόμη, καὶ προκαλεῖ ἀνύποπτα ἀνθρώπινα θύματα. Μὲ τὸν ἰσχυρὸ ἄνεμο, στὸ πέραςμα τοῦ οἴλου, τίποτε δὲν μένει ὀρθιο. Κακίστη συνήθεια, προερχομένη ἀπὸ ἡγνοία τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς τὰ Θεῖα. Δεῖγμα ἐγωϊσμοῦ, ἐλλείψεως εὐγενικῶν συναισθημάτων,

ψυχικής διαστροφής, παρουσιάζουσα ή συνήθεια αυτή την εκδήλωσιν των φρικτών ελαττωμάτων του ανθρώπου.

— Παιδί μου, Πέτρο μου, είπε σέ μιὰ στιγμή ο κύρ - Λάμπρος. Τὰ λόγια σου γέμισαν την ψυχή μου καλωσύνη. Φώτισαν τὸ σκοτισμένο μυαλό μου. Ἐμεινε θουδή ή γλώσσα μου. Συγκλονίστηκε δλόκληρο τὸ κορμί μου. Νοιώθω κάτι νὰ μέ τραβά, κάτι παράξενο γεννήθηκε μέσα μου.

— Κύρ - Λάμπρο, είπε ο Πέτρος. Αὐτὰ τὰ παράξενα ὅπως εἶπες συναισθήματα, τὰ ὁποῖα αἰσθάνεσαι, εἶναι ή επίσκεψις τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ή συμπάραστασις τῆς Παναγίας μας. Σοῦ φαίνεται παράξενο κύρ - Λάμπρο. Εἶναι ὅμως ή πραγματικότης. Πάρε αὐτὸ τὸ μικρὸ βιβλιαράκι. Μικρὸ εἶναι ὅταν τὸ βλέπῃς, μεγάλο ὅμως καὶ πλούσιον εἰς περιεχόμενον, ὅταν τὸ μελετᾷς, θησαυρὸς πνευματικὸς πολύτιμος, τὸ μικρὸ αὐτὸ βιβλιαράκι εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται οἱ «Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας μας. Νὰ τὸ μελετᾷς καθημερινά, πολλὰ ἔχεις νὰ ὠφεληθῇς. Παράτησε τὰ σὺνεργά του, ὁ κύρ - Λάμπρος, καὶ πῆρε τὸ μικρὸ βιβλιαράκι.

Τὸ ἀνοίξε καὶ ἀρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ, καὶ διάβαζε χωρὶς νὰ σταματήσῃ. «Χαῖρε δι' ἧς ή χαρὰ ἐκλάμψει, χαῖρε δι' ἧς ή ἀρὰ ἐκλείψει. Χαῖρε τοῦ πεσόντος Ἀδάμ, ή ἀνάκλησις, χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὕας ή λύτρωσις. Χαῖρε κλῖμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός, χαῖρε γέφυρα μετὰγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν. Χαῖρε Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία, χαῖρε θνητῶν πρὸς Θεὸν παρηγοία, χαῖρε ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῇ, χαῖρε ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεῦει οὐρανοῖς. Χαῖρε πύργνε στυλε, ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει, χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου πλατυτέρα νεφέλης, χαῖρε δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί, χαῖρε σῶλον εὐσχοφύλλον, ὅφ' οὗ σκέπονται πολλοί. Χαῖρε ή κλεῖς τῆς Χριστοῦ βασιλείας, χαῖρε ἐλπίς ἀγαθῶν αἰώνιων, χαῖρε ὁλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι, χαῖρε λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ σταμάτησε νὰ διαβάζῃ ὁ κύρ - Λάμπρος. Ζήτησε ἀπὸ τὸν Πέτρο νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε διαβάσει καὶ εἰδικώτερα τὸ τελευταῖον, τὸ «Χαῖρε ὁλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι, χαῖρε λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων».

— Ναί κύρ - Λάμπρο, εἶπε ὁ Πέτρος, θὰ προσπαθήσω μὲ ἀπλὰ λόγια νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου μελέτησες.

Ἡ Παναγία μας κύρ - Λάμπρο, μὲ τὸν Θεὸν τόκον της, δηλ. νὰ γεννήσῃ ὅπως λέγομεν σήμερον, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγένεν ή αἰτία νὰ ἐξαφανισθῇ ή κατάρρα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ή ὁποῖα κατάρρα εἶχε τὴν ρίζα της, εἰς τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, μὲ σκληρὰς συνεπειὰς διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος, νὰ λάμψῃ δὲ ή χαρὰ, ή εὐφροσύνη, ή εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἐν συνεχείᾳ τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο γένος, τὸ ὁποῖον ἐκληρονόμησε τὰς συνεπειὰς τοῦ προπατορικοῦ

ἁμαρτήματος καὶ ἐστέναζεν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνοχλήσεως ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, ἠξιώθη τῆς μεγάλης τιμῆς, νὰ ἀνακληθῇ ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς μακρὰν τοῦ Θεοῦ παραμονῆς καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν λύτρωσιν, τὴν σωτηρίαν, τὴν Θεῖαν μακαριότητα, τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καταλλαγὴν. Πρὸς τοῦτο ἐγένεν ή Παναγία μας ή ἐπουράνιος κλῖμαξ, διὰ τῆς ὁποίας κατέβη ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν ὡς Θεάνθρωπος, διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ ή νοτιή γέφυρα, ή ὁποῖα ὁδηγεῖ καὶ θὰ ὁδηγῇ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, τοὺς πεθόντας ἀνθρώπους, πορεῖαν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ πλέον πάντων δὲ τούτων, ή ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν σωτηρίαν των, ή παρηγοία τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεόν, ή ἐνωσις οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων καὶ ή κοινὴ παρὰ πάντων ἀγαλλίασις, ὁ πύργνος στυλὸς, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς εὐρισκαμένους εἰς τὸ σκοτάδι τῶν κακίστων παθῶν, εἰς τὸ ἀληθινὸν φῶς καὶ σωτήριον. Ἡ σκέπη ή ὁποῖα εἶναι ἱκανὴ νὰ σκεπάσῃ καὶ περιφρουρήσῃ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ζῇουσιν ἀπὸ τὴν Παναγίαν μας, βοηθίαν καὶ προστασίαν. Τὸ δένδρον μὲ τοὺς ὠραίους καὶ χυμώδεις καρποὺς τῆς ἀγάπης καὶ πάσης ἀρετῆς, τὸ δυνάμενον νὰ χορτάσῃ τὰς πεινώσας ψυχὰς, τῆς εὐσεβείας, τῆς δικαιοσύνης, τὰς πιστὰς ἐκεῖνας ψυχὰς. Ἐπὶ πλέον δὲ καὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀναζητοῦσαν διὰ τῆς μετανοίας πνευματικὴν τροφήν καὶ σωτήριον λύτρωσιν, ἐπίσης δὲ τὸ δένδρον μὲ τὴν πλουσίαν φυλλωσιά, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ δροσίσῃ πᾶσαν ψυχὴν τῆς ἀρετῆς, ὡς καὶ πᾶσαν φλογίζομένην ἐκ τῆς ἁμαρτίας ψυχὴν καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἀπόλαυσιν ποὺ προκαλεῖ ή δροσιά τῆς συγγνώμης καὶ τῆς λυτρώσεως. Τὸ νοητὸ κλειδί ποὺ ή Παναγία μας, γνωρίζει μόνον νὰ χειρῶνται, μὲ τὸ ἑποῖον ἀνοίγει τὰς πύλας αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀγάπης καὶ τερματίζουσιν εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς οὐρανοῦ βασιλείας καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς κληρονομίας τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, πρὸς ἐκεῖνους ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐπιζητοῦν τὴν συμπάραστασιν της, τύχουν δὲ τῆς τιμῆς, ὡς καὶ πρὸς τοὺτους, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν πύλιν τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς, κατὰ τὸν Θεῖον νόμον τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου.

Μὲ αὐτὰ τὰ χαρίσματα κύρ - Λάμπρο, εἶναι πλουτισμένη ή Παναγία μας. Χαρίσματα οὐράνια, παρομοιαζομένη μὲ τὰ χαρίσματα ταῦτα, κατὰ διάφορον τρόπον εἰς πᾶσαν περίπτωσιν.

Ὁ λόγος μου τώρα κύρ - Λάμπρο, πρέπει νὰ σταφῇ, εἶπε ὁ Πέτρος, εἰς τὸ τελευταῖον σημεῖον τῆς μελέτης σου, τὸ «Χαῖρε ὁλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι, χαῖρε λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτῆρων».

Ἡ Παναγία μας ὡς ἐπανειλημμένως ἀνέφερα κύρ - Λάμπρο εἶναι πλουσίᾳ εἰς χαρίσματα καὶ κοσμεῖται ἀπὸ πλῆθος ἀρετῶν. Εἶναι ή μοναδικὴ προστασία τῶν Χριστιανῶν, προσφέρουσα τὸν θησαυρὸν τῆς ἀγάπης της εἰς πάντα αἰτούντα. Πολλοὶ ἄνθρωποι εὐ-

ρίσκονται εις τὸν θυτὸν τῆς ἀμαρτίας. Τὸ βαθὺ σκοτάδι προκαλεῖ ἐκεῖ τὸν τρόμον καὶ ἡ ἀπόγνωσις κυριαρχεῖ. Τὰ ἄγρια κύματα τῶν ἀνόμων ἀχαλινῶτων παθῶν, κλυδωνίζουσιν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην κατάστασιν εὐρισκόμενοι, ἀναζητοῦν βοήθειαν, ἔλεος, ἀσφάλειαν, γαλήνην, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Ἡ Παναγία μας τότε, παρομοιαζομένη ὡς ἄλλο μεγάλο ἀγκίστρι, ὡς ἄγκυρα πράγματι ἐλπίδος ἀνασύρει ἀπὸ τὸν θυτὸν τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἀπωλείας, τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀπογνώσεως, τὰς ψυχὰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ζητοῦν μὲ πόθον καὶ συντετριμμένην καρδίαν, τὴν βοήθειάν Της, τὸ ἔλεος, τὴν σωτήριον ἐλπίδα καὶ τὰς κατευθύνει εἰς τὸν γαλήνιον λιμένα, τῆς λυτρώσεως, τῆς ἀσφαλοῦς σωτηρίας. Τὸν λιμένα ἐκείνον, τὸν ὅποιον μοναδικῶς ἡ Παναγία μας κατέχει τὸν κυβερνᾷ καὶ τὸν διαθέτει, εἰς πᾶσαν ψυχὴν κλυδωνιζομένην ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ὡς ὅμιον ἀσφαλείας καὶ σωτηρίας. Λιμένα εὐρισκόμενον μακρὰν ἀπὸ τὸν βορβορώδη θυτὸν τῆς ἀμαρτωλοῦ πλάνης, μακρὰν ἀπὸ τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν τῶν παθῶν. Μεγάλῃ εἶναι πραγματικὰ ἡ χάρις τῆς Παναγίας μας, ἡ μοναδική, ἡ προστασία, ἡ ἐλπίς, ἡ καταφυγή, ἡ παραμυθία, ἡ πρὸς Θεὸν μεσιτεία καὶ καταλλαγή, ἡ ἄγκυρα τῆς ἐλπίδος, τὸ σωτήριον φῶς, τῆς ἀληθείας ἡ ὁδός, ἡ ὁποία κατευθύνει πρὸς τὴν μακαρίαν ζωὴν.

Ἀλήθεια κύρ - Λάμπρο, εἶπε ὁ Πέτρος, τὰ τόσα χαρίσματα τῆς Παναγίας μας, ποῖος θὰ τὰ περιφρονῇ;

Ποιὰ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, θὰ μείνῃ σκληρὴ καὶ δὲν θὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη ἐμπρὸς εἰς τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν καὶ τὸν θησαυρὸν τῶν εὐεργεσιῶν τῆς Παναγίας μας; Ποιὰ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ δὲν θὰ προσφύγῃ εἰς τὴν προστασίαν, τὴν βοήθειαν καὶ σκέπη τῆς Παναγίας μας ὅπως ζητήσῃ παρὰ ταύτης, τὴν παροχὴν ἐκείνων τῶν ὁποίων στερεῖται ὁ ἄνθρωπος, ἦτοι: τῆς ἀγάπης τοῦ ἐλέους, τῆς συμπαραστάσεως, τῆς βοηθείας, εἰς πᾶσαν στιγμὴν κινδύνου καὶ ψυχικοῦ κλονισμοῦ; Ἀσφαλῶς οὐδεμία, περὶ τούτου δὲ μᾶς πληροφορεῖ καὶ ὁ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας. «Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατηρχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως». (Ζῆτει εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος, εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, πρὸ τῆς ζ' ὥδης).

Προσπάθησα κύρ - Λάμπρο, μὲ τὰς ἀσθενεῖς γνώσεις μου καὶ δυνάμεις, ἀλλὰ πρῶτον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅσον τὸ δυνατόν ἀπλοῦστερα, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὰς θείας δωρεὰς τῆς Παναγίας μας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν θείαν βοήθειαν τῆς Παναγίας μας, παρακαλῶ καὶ εὐχομαι, ὅπως καρποφορήσῃς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ λόγος ὁ Θεὸς καὶ σωτήριος, εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν σου, φωτίσῃ τὸν νοῦν σου καὶ σὲ δ-

δηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, τὴν ἀσφαλὴ καὶ ἐσδαίαν.

Ὅταν τελείωσε ὁ Πέτρος, ἀντίκρουσε δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κύρ - Λάμπρου, καὶ ἡ ὄψις του φανέρωνε ὅτι κάποια βαθειὰ σκέψις τὸν ἀπασχολοῦσε, τὰ δὲ χεῖλη του ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησιν.

— Πέτρο παιδί μου σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ κύρ-Λάμπρος.

Ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς νὰ μοῦ ἔφερες σήμερον μὲ τὴν εὐγενικὴν ἐπίσκεψίν σου, τοὺς θεωρῶ μὴδαιμόνους, ἐμπρὸς εἰς τὰ ὠραῖα λόγια σου, ποῦ εἶγες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆς τὰ τόσον διδακτικὰ καὶ ὠφέλιμα. Ἐχυσες θάλασσαν στὴν ψυχὴ μου, τὴν ἀνέστηρες ἀπὸ τὸν θάνατον τὸν ψυχικόν, τὴν ζωογονήσες. Πραγματικὰ ὅπως εἶπες Πέτρο μου, σήμερον ἦταν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Θεοῦ, ἦταν ἡ συμπαράστασις τῆς Παναγίας μας. Ἦταν εὐλογία Θεοῦ ἡ σημερινὴ ἡμέρα. Θὰ τὴν θυμῶμαι σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ θὰ προσπαθῶ, τὸ ὑπόσχωμαι, νὰ προσαρμισθῶ, νὰ ἀλλάξω ζωὴ. Εἶναι καιρὸς πλέον. Πέρασαν τὰ χρόνια μου, ἀλλοίμων χωρὶς πνευματικὴν καλλιέργειαν. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ στὴν προσπάθειά σου, κύρ - Λάμπρο, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ἡ σκέπη τῆς Παναγίας μας νὰ σὲ περιφραυρῇ.

Σηκώθηκε ὁ Πέτρος καὶ βαθειὰ συγκίνησις ἦταν χαραγμένη στὸ πρόσωπό του. Χαιρέτισε εὐγενικὰ τὸν κύρ - Λάμπρο καὶ ἔφυγε. Στὸ δρόμο ὅπως πῆγαινε γιὰ τὸ σπίτι του μὴ σκέψις στὸ μυαλό του ἔντονῃ τὸν ἀπασχολοῦσε. Ἴσως, εἶπε ὁ Πέτρος, ἡ σημερινὴ μου ἐπίσκεψις στὸν κύρ - Λάμπρο, νὰ γίνῃ αἰτία ὅπως σωθῇ μὴ ψυχὴ. Σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου, διότι κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, ἡ θεία οἰκονομία σου μὲ κατέστησεν ὄργανον τῆς δουλῆς σου τῆς ἁγίας.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Πέτρος, ὁ κύρ - Λάμπρος ἐβρέθηκε πάλι μόνος, μὲ μόνῃ συντροφίᾳ τὰ σύνεργα τῆς δουλειᾶς του. Ἀκούμπησε τὸ βιβλιαράκι μὲ τοὺς χαιρετισμούς τῆς Παναγίας στὸν πάγκο καὶ πῆρε νὰ συνεχίσῃ τὴν δουλειά του. Δὲν τὸ κατώρθωσε ὅμως. Μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη, εἶχε μεταβάλλει κάθε του συνήθεια. Ἐπαιρνε καὶ ἄφηνε πολλὰς φορὲς τὸ βιβλιαράκι. Τὸ ἀνοίγε διάβαζε λίγο, τὸ ἔκλεινε πάλι. Ἐκπληκτος σταυροκοπήθηκε. Τί εἶναι πάλι τοῦτο, εἶπε μονολογώντας ὁ κύρ - Λάμπρος. Σὰν μαγνήτης μὲ τραβᾷ τοῦτο τὸ μικρὸ βιβλιαράκι. Σὰν ἀγκίστρι λές καὶ θέλει νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου κάτω πῶς τὴν περισφίγγει καὶ στέκεται ἐμπόδιο γιὰ κάθε τῆς ἐνέργειαι. Εἶναι πραγματικὰ πλούσιο σὲ περιεχόμενο, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Πέτρος τοῦτο τὸ μικρὸ βιβλιαράκι. Ὅχι μόνον τοῦτο, μὰ κλείνει καὶ δύναμι ἀκατανίκητη μέσα του. Ὅπως καθόταν στὸν πάγκο του, μὲ τὸ βιβλιαράκι στὸ χέρι του, ἔβλεπε πρὸς τὸν δρόμο. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ περνοῦσε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ μαγαζί του ὁ Παπαγιώργης. Σηκώθηκε καὶ τὸν φώναξε. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω παπούλη. Παραξενεύτηκε ὁ Παπαγιώργης

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Νεκρολογία

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ ΓΕΩΡΓ. ΓΚΟΥΜΑ

Πλήρης ημερών και αγαθών έργων εκοιμήθη εν Κυρίῳ τὴν 9) 22 Φεβρουαρίου ὁ Γεώργιος Γκούμας.



Ἀντάξιον τῆς ὅλης Χριστιανικῆς ζωῆς του ὑπῆρξε τὸ τέλος του.

Ὅντως τὰ τέλη τῆς ζωῆς αὐτοῦ ὑπῆρξαν Χριστιανικά.

Ἀφῆκε τὴν τελευταίαν του πνοὴν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ, τὸν ὅποιον ἐπὶ τριακόντα (40) ἐλόκληρα ἔτη ὑπηρέτησεν ὡς ἐπίτροπος. Εἰς τὸν Ναὸν αὐτὸν ἐλειτουργήθη τὸ Σάββατον 9) 22.2.75, καὶ διὰ τελευταίαν φοράν εἶπεν τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν καὶ ἔλαβεν ἀντίδωρον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐφημερίου Πατρὸς Νικολάου Καλοσκάμη. Μετὰ ἀπὸ δύο ὥρας εἰς τὸ

γιατὶ πρώτη φορά ἔτυχε νὰ τὸν φωνάξῃ ὁ κύρ - Λάμπρος. Μετὰ χαρᾶς ἀπήντησε ὁ Παπαγιώργης. Σὲ ἀκούω κύρ - Λάμπρο. Ὅχι ἐδῶ δὲν εἶναι κατάλληλον τὸ μέρος.

(συνεχίζεται)

Νοσοκομεῖον ὅπου διεκοιμήθη, διεπιστώθη ὑπὸ τῶν Ἱατρῶν ὁ θάνατός του. Πρὶν δὲ οἱ ἱατροὶ ἐξέλθουν τοῦ θαλάμου ἐξετάσεώς του, ἔντρομαι καὶ σταυροκοπούμενοι, εἶδον τὸν Γεώργιον Γκούμαν νὰ ἐγείρεται καὶ καθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔκαμε τρεῖς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἔσταύρωσε τὰς χεῖρας του καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα του εἰς Κύριον.

Ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὸν Ἱερὸν Ναὸν, τῆς Εὐαγγελιστρίας, συμπληρούμενον μὲ δύο παρεκκλήσια καὶ ἐχαίρετο, διότι οἱ κόποι αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἀπέδωσαν ἐπὶ ψυχικῇ ὠφελείᾳ τῶν ἀδελφῶν του ἐνοριτῶν καὶ ἐλοκλήρου τῆς περιοχῆς, διότι ὁ περιουσιακὸς αὐτοῦ Ἱερὸς Ναὸς ἔγινε ἡ Μητρόπολις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τοῦ Πειραιῶς.

Ἦτο ἄνθρωπος πλήρης χαρισμάτων. Διεκρίνετο διὰ τὸ σεμνὸν καὶ πρᾶον τοῦ χαρακτῆρος του καὶ διὰ τὸν ἔηλον του εἰς τὰς Πατρώας παραδόσεις.

Ἡ ὑποκρισία ἦτο ἀγνωστος δι' αὐτὸν καὶ εἶχε τὸ θάρρος τῆς γνώμης του ἐν ταπεινοφροσύνῃ.

Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἐλίγους ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συνειδητὸς Χριστιανός, μὲ τὰς ἀκολουθίας του, τὴν ἐκκλησιαστικὴν του ζωὴν, τὴν μελέτην τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ μὲ τὴν ἔμπρακτον ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον του. Ὑπῆρξε ἐλεήμων, «Ἐσκόρπισεν, ἔδωκεν τοῖς πένησι».

Τὴν οἰκίαν του μετέβαλε εἰς καταφύγιον τῶν διερχομένων ἐκ Πειραιῶς ἀδελφῶν, λαϊκῶν καὶ Κληρικῶν.

Ποσάνις δὲν ἐφιλοξενήθη εἰς τὴν Πατριαρχικὴν αὐτοῦ οἰκογένειαν ὁ Ἀειμνήστος Πρῶτος Φλωρινὸς καὶ ποσάνις δὲν ἐπεσκέφθη τὸν ἐξόριστον Ἱεράρχην εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του — κατὰ τὴν περίοδον τῶν διωγμῶν! — Ἐδωκε τὸ παρὸν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, χάριν τῆς ὁποίας πολὺ λάμψις ἐφωλακίσθη.

Μετὰ τὴν ἐπάρατον μεταρρύθμισιν τοῦ ἐορτολογίου, ἐχρημάτισεν ὡς ἱδρυτικὸν μέλος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως Νέων Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ μετέπειτα, ὡς μέλος καὶ Σύμβουλος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ Κύριος τὸν ἐκάλεσε πλησίον του.

Ὁ Γεώργιος Γκούμας, μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν Ζωὴν, ὅπερ ἐπεξῆται καὶ δι' ὅπερ εἰργάζετο εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν.

Εἴη τὸ Ὄνομα Κυρίου Εὐλογημένον.